

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 "Ніхто бо не може
 покласти іншої основи"
 Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Iсаї 21:11, 12

Вид. 160 Берез. - Квіт. 2024 №2

ЗМІСТ

Боже приготування до жнив.....	3
Викуплення від прокляття.....	6
Божественний план – його епохи та періоди.....	10
Пасха і жертви Дня Примирення..	14
Три кроки в плані спасіння людини від гріха.....	16
"Їх повкидають до печі огненної"	20
Врегулювання доктринальних розбіжностей.....	25
"Бо Він це раз назавжди вчинив"	27
<i>"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Аввак. 2:1</i>	

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниця, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ ЦЕРКВИ є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019

БОЖЕ ПРИГОТУВАННЯ ДО ЖНИВ

“А про часи та про пори, брати, не потрібно писати до вас, бо самі ви докладно те знаєте, що прийде день Господній так, як злодій вночі. Бо коли говоритимуть: Мир і безпечність, тоді несподівано прийде загибіль на них, як мука тієї, що носить в утробі, і вони не втечуть! А ви, браття, не в темряві, щоб той день захопив вас, як злодій. Бо ви всі сини світла...”

ЗАГАЛЬНУ тенденцію людського розуму виражає св. Петро, який пророкує про теперішній час, що мирські люди будуть казати: “Де його обіцяна присутність? Адже з того часу ... усе залишається так само, як було від початку творіння” (WTV). Від світу слід очікувати незнання Божого Плану, але істинний Божий народ має обітницю Його особливих настанов, щоб не перебувати в темряві щодо Божественного Задуму.

Наш світ протягом шести тисяч років був полем битви між силами світла й темряви, правди й неправди, праведності й гріха. Князь Темряви, інакше названий “князем світу цього”, особисто очолював свої сили, контролював і продовжує контролювати маси. Князь Світла обмежено представлений послами, яких Він особливо застерігає, щоб вони не використовували тілесну зброю і тілесні методи, але з лагідністю виправляли тих, хто їм противиться. Вони повинні коритися “існуючим владам” настільки, наскільки дозволяє їхнє сумління, і, наскільки можливо, жити в мирі з усіма людьми (Рим. 12: 18).

Цей досвід підкорення владам, які є злі, був суворим уроком, важким для засвоєння. Він був випробуванням віри, а також витривалості, значення якої іноді важко було оцінити. Але вони повинні ходити вірою, а не видінням, якщо

хочуть догодити Вождю [SM185] свого спасіння. Століттями з їхніх сердець до Бога злітала молитва: “Доки, Господи!” Розум переконує їх, що Божественною метою не може бути вічний дозвіл на перемогу гріха й смерті (Об. 6: 10).

ОРАНКА, СІЯННЯ, ЖНИВА

Бог показує Себе великим Господарем. Кожен Вік є “порою” і приносить свій урожай. Кожен Вік має свій час для оранки поля, посіву доброго насіння і жнивної праці. Як дослідники Біблії, ми вже відзначали роботу, виконану у Віці, який закінчився потопом, іншу роботу, виконану у Віці патріархів, і ще іншу роботу, виконану в Юдейському віці, який тривав від смерті Якова, і особливо від дарування Закону, і аж до смерті Ісуса.

Три з половиною роки служіння нашого Господа були часом жнив для юдейського народу наприкінці їхнього Віку милості, або “дня відвідання”. Він сказав Своїм учням: “Я вас жати послав, де ви не працювали: працювали інші, ви ж до їхньої праці ввійшли” (Ів. 4: 38). Оранка і сівба, пов’язані з юдейською епохою, були в далекому минулому. Єгипетська неволя відповідала оранці, а також втеча Ізраїлю з цієї неволі та сорок років блукань по пустелі, перш ніж вони досягли Ханаану. Дарування Закону і становлення їх як народу, уроки їхніх жертвоприношень і заклики їхніх пророків – усе це було посівом, боронуванням і процесом вирощування. Наприкінці їхнього Віку Ісус зібрав дозрілі плоди цього процесу – освячених ним, розвинених у характері та слухняності Богові.

Врожай, зібраний нашим Господом і апостолами у юдейських жнивах, налічував тисячі. Вони були зібрані з юдаїзму і з-під Угоди Закону в християнство – зібрані під угодою, яка стосується [SM186] лише “Тіла Його, що воно

Церква". Ця Угода, під якою вони поєдналися з Месією, твердить: "Позбирайте для Мене по-божних [святих] Моїх, що над жертвою склали заповіта зо Мною" (Пс. 50: 5). Таким чином, усі, хто приходять до споріднення з Єговою як члени Тіла Месії, прийшли через хрест – через визнання власної недосконалості, а також через визнання Ісуса і Його жертви як відшкодування за їхні гріхи, покриття їхніх вад, завдяки чому тільки їхні жертви стали "святими, приємними Богу" (Рим. 12: 1).

ПОСІВ ЙДЕ ЗА ЖНИВАМИ

Жнивна праця Юдейського віку злилася зі сівбою Євангельського віку, оскільки запрошення стати учасниками жертви з Ісусом поширилося на тих, хто мав вуха, щоб слухати, з народів, які знаходилися осторонь юдеїв. Протягом вісімнадцяти століть тривала праця сіяння разом з "боронуванням" і різним оброблянням. Тепер, відповідно, ми прийшли до жнив цього Євангельського віку – часу зжинання, часу збирання до клуні, за завісу, силою Першого Воскресіння.

"Цього не зрозуміють усі несправедливі, а розумні зрозуміють" (Дан. 12: 10), – говорить Господь. Наш текст каже стосовно цього часу: "Ви, браття, не в темряві". Це означає, що або братів дуже мало, або значна частина з них ще недостатньо пробудилася, щоб розрізнити часи й пори, в яких ми живемо. Багато хто з братів і сестер, багато хто зі світу і багато хто з "несправедливих" справді усвідомлюють, що ми живемо в дивний час і в особливих умовах. Однак вони намагаються переконати себе, що те, що ми бачимо сьогодні, є лише повторенням того, що повторювалося знову і знову протягом минулих століть. Так вони заколисують себе, кажучи: "Мир і безпечність!" (1 Сол. 5: 3). [SM187]

Таке ставлення провіщало Святе Письмо: "Бо коли говоритимуть: Мир і безпечність, тоді несподівано прийде загибель на них". Лише "ви, браття" привілейовані яснішим світлом щодо теперішніх і майбутніх умов. Знаємо, що ми знаходимося в жнивному часі цього Віку – часі порахунку, часі випробування, часі, коли "пшениця" має бути зібрана в Небесну "клуню", коли поле має бути очищене від усього "куколю" в огню утиску, коли леміш утиску має пройтися по людству, щоб підготувати світ до Нової Епохи, яка ось-ось має розпочатися.

"ОРАЧ ЖЕНЦЯ ЗАСТАНЕ"

Ілюструючи Божественні методи й швидкий хід подій у Божественному Плані, Господь через пророка каже, що "орач женця застане" (Ам. 9: 13, Хом.). Кожна риса Божественного Плану настільки точно розрахована, що частина з частиною і робота з роботою тісно пов'язані. Жнива теперішнього часу – це збирання плодів Євангельського віку, збирання "Церкви первороджених, на небі написаних", тих, хто уклав угоду з Єговою над жертвою.

Ісус є Головою святого Месії і отримав розвиток та прославлення вісімнадцять століть тому. Члени Тіла цього Месії зібрані з кожного народу – спочатку з юдеїв, а потім з усіх народів. Божий поклик і вибір святих учасників жертви в цьому Євангельському віці ігнорує всі сектантські, всі конфесійні, всі національні межі – "Господь знає тих, хто Його". Вітри насильства, влади "в повітрі", які незабаром будуть звільнені і спричинять жахливу "бурю", стримуються доти, доки не відбудеться печатання Божих слуг на їхніх чолах.

Це печатання на чолах означає інтелектуальне розуміння Небесних речей і тісно пов'язане зі жнивною працею. Запечатані є стиглою пшеницею [SM188]: їх збирають до Небесної клуні. Як тільки праця печатання буде завершена, вітри розбрату й утиску будуть випущені на волю, як сказав Учитель, і в результаті настане "час утиску, якого не було від існування люду аж до цього часу" і ніколи більше не буде. Жахливих уроків, які тоді отримає людство, вистачить на всі часи. Ворожнеча, ненависть, злоба, анархія того дня утиску описані в різних місцях Божого Слова (Об. 7: 1; Мт. 24: 21; Пс. 46: 8-10).

Час утиску, що насувається, дійсно названий часом Божественного гніву, і ми не повинні випускати з уваги цю його особливість. Божественна Справедливість обурюється проти несправедливості та егоїзму взагалі, бо егоїзм – це лише інша назва гріха. Всякий гріх є егоїстичним, а всякий егоїзм є гріхом. Ті, хто контролює сьогодні промисловість, освіту й багатство, мають більші можливості, а отже, й більшу відповідальність, ніж царі землі, за те, як вони поведуться зі своїми ближніми.

Так само є лідери народу, президенти, секретарі профспілок тощо, які мають владу, і на них також лежить велика відповідальність. Усі

відчувають, що світ стрімко наближається до кризи. Майже чудесне відкриття очей розуміння, яке Бог нещодавно дарував, принесло світові механічні винаходи та хімічні процеси, які роблять світ багатшим з дивовижною швидкістю.

Хоча ці блага значною мірою торкаються широких мас і підносять усіх на вищий рівень комфорту, загальна освіта відповідно відкрила очі людського розуміння. “Прості люди” з подивом дивляться на розкоші багатіїв, як колись варвари дивилися на значно меншу пишноту Риму. Вони заздрісні, вони жадають того, що називають своєю “часткою” від щедрот, які так ясно роздає Провидіння. [SM189]

Навіть якби багатство, яке незмірно зростає завдяки техніці, хімії тощо, вдалося розподілити рівномірно, ми сумніваємося, що воно задовольнило б ці новонароджені уми.

ДВА МОЖЛИВИХ РІШЕННЯ

Є два можливих рішення: (1) зробити всіх багатіїв святими, яким було б приємно управляти потоком багатства, що зараз спадає на них, для загального благословення людства на основі найдоброзичливіших принципів, які тільки можна собі уявити; (2) зробити людей у світі святими й вселити в них небесні надії й перспективи так, щоб вони не особливо дбали про земні блага і не прагнули їх, а швидше раділи, що вони – “бідарі цього світу, багаті вірою й спадкоємці Царства” (Як. 2: 5).

Ми визнаємо, що жодне з цих рішень не видається практичним. Ми не можемо повірити, що якесь із них можна здійснити. Отже, ми повинні вірити тому, чого вчить Біблія, – що між цими двома класами незабаром виникне жакливий конфлікт, бо ні той, ні другий не можуть повністю навернутися на Господній шлях. Ми раді, як показує Біблія, що кульмінація конфлікту принесе вічний мир, справедливе, любляче, рівноправне і задовільне налагодження земних справ під час славного тисячолітнього царювання Месії!

БОЖЕСТВЕННИЙ УСТРІЙ

Хтось може запитати, чи не будуть ті ж самі труднощі переслідувати будь-який новий уряд, який може бути встановлений Месією або іншими? Чи не залишиться назавжди в людському серці елемент егоїзму, і чи це не означатиме, що на віки вічні буде існувати боротьба егоїстичних інтересів? Ми відповідаємо: ні. Божественний

План розв’язує цю проблему досконало. Ісус продемонстрував Свою безкорисливість щодо земних речей. Віддаючи Своє життя, Він не тільки довів Свою вірність праведності й волі Отця, але й довів Свою безкорисливість – Свою [SM190] любов: “Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх” (Ів. 15: 13).

Цей друг людства має бути великим Царем світу в Новій Епосі, а разом з ним у Царстві (як клас Нареченої) повинні бути ті, хто має Його дух і схильність до послуху волі Отця – до самопожертви й любові до ближнього, безкорисливої любові. У сучасних умовах не завжди можна впізнати таких людей, побачити їхній справжній характер і безкорисливість, адже вони мають цей скарб у “глиняних посудинах”, які не завжди повною мірою представляють істинну доброзичливість їхнього серця (2 Кор. 4: 7).

Божественне передбачення полягає в тому, що ті з них, котрі продемонструють свою безкорисливість серця і вірність Господу, отримають у воскресінні нові тіла: “...сіється в неславу, у славі встає, сіється в немочі, у силі встає, сіється тіло звичайне [з адамовими немочами і тілесними недосконалостями], а встає тіло духовне” – досконале, повноцінне, якому нічого не бракуватиме (1 Кор. 15: 42-44).

Вони разом зі своїм Відкупителем становитимуть клас Царства, який повинен правити світом тисячу років під головуванням Ісуса. Безумовно, ми можемо довіряти їм, можемо бути впевненими в них. Той факт, що Бог обрав їх, і що Йому до вподоби передати їм правління світом на тисячу років, свідчить, поза всяким сумнівом, про їхню гідність і придатність.

Цей Уряд буде не республікою, а монархією, теократією, Божественним Царством. Христос і Його Наречена будуть Царем і Царицею нової епохи, замінивши сатану і впалих ангелів, які століттями мали владу. Боже Царство буде таким же невидимим, яким було царство темряви. Воно, як і попереднє, діятиме через людські знаряддя, й ці людські знаряддя були забезпечені наперед. Писання інформує нас, що гідні юдейської [SM191] епохи і ті, хто був перед ними, будуть князями по всій землі, представлятимуть Царство Месії серед людей. Мало того, вони будуть досконалими людьми, які стануть

такими завдяки участі у “воскресінні життя”. Яка велична перспектива! (Пс. 45: 16).

Час утиску, хоч і буде жахливим, буде коротким, як це було у випадку з жахливим утиском, який прийшов на юдейський народ після жнив їхнього Віку. Потім настане процес вирівнювання, який у Божественному порядку виявиться благословенням для всіх. Іншими словами, соціалісти й анархісти не такі вже й далекі від правильного уявлення про те, що повинно запанувати в кінцевому підсумку, але вони сильно помиляються щодо методів, якими вдасться цього досягти. Їхнє намагання вхопитися за кермо влади у світі свідчить про цілковите нерозуміння тих могутніх впливів, з якими вони намагаються впоратися. Їхні зусилля лише прискорять для них самих і для інших жахливий утиск, який провіщає Святе Письмо.

Божий народ має чітке застереження триматися осторонь, не втручатися у справи сильних цього світу, а покладатися на Господа і не використовувати тілесну зброю. Св. Яків, пишучи на цю тему, свідчить про прийдешній утиск і каже, що він буде особливо суворим для багатих: “А ну ж тепер ви, багаті, плачте й ридайте над лихом своїм, що вас має спіткати” (Як. 5: 1, 2). Без сумніву, ці клопоти однаково торкнуться і бідних, але їм вони здаватимуться менш важкими, оскільки вони звикли мати нестачу. До Божого народу звернене послання: “Отож, браття, довготерпіть аж до приходу Господа”; “Тому то чекайте Мене, промовляє Господь” (Соф. 3: 8). “Шукайте правди, шукайте смирення, може будете сховані ви в день Господнього гніву” (Соф. 2: 3).

SM184 (1911 p.)

ВИКУПЛЕННЯ ВІД ПРОКЛЯТТЯ

Як у староанглійській мові слово “зло” часто вживалося для позначення чогось нездорового або шкідливого, а також морально поганого, так і слово “прокляття” вживалося частіше, ніж зараз, для позначення лиха і несприятливого стану, як результату Божественного вироку проти гріха і грішників. Ми відзначили, що злі, незадовільні умови, які панують серед людства, є наслідком Божественного прокляття, вироку. Ми бачили, що в середньовіччі зробили велику помилку, припускаючи, що прокляття, тобто вирок за гріх – це вічні муки. Навпаки, це був справедливий вирок, вирок смерті. Творець каже, що життя і благословення, дані Його створінням, були назавжди втрачені через непослух у випробуванні, і що всі нащадки Адама розділяють його прокляття, його вирок в природний спосіб, адже він не міг дати своїм дітям більше, ніж мав сам. Ми бачили, що розумова, моральна і фізична недосконалість, поширена у світі, прямо чи опосередковано є наслідком смертного вироку, через який, як заявляє апостол, “все створіння разом зідхає й разом мучиться”, “очікуючи з’явлення синів Божих”, а обіцяні Богом благословення придуть для всіх поколінь землі через “вбрану” Церкву після її прославлення як Царства дорогого Божого Сина (Рим. 8: 19, 22).

Пам’ятаючи про біблійне вживання слова “прокляття” в його широкому значенні, яке має

відношення до кожної якості розуму і тіла, ми переходимо до розгляду того, чого вчить Біблія про визволення від цього прокляття.

Бачимо, що світ своїм розумом вороже ставиться до думки про відкуплення й особливо до думки про відкуплення дорогоцінною кров’ю Христа. Ми віримо, що його ворожість виникає з того, що люди мають неправильний погляд на це. Можливо, їхня опозиція несвідомо асоціюється з помилковою думкою, що людина була проклята на вічні муки через гріх Адама; що відкуплення від прокляття означатиме, що Бог викупить жменьку людства від вічних мук. Але людський інтелект не погоджується з такою пропозицією як (1) з несправедливою та жорстокою і (2) як зі свого роду комерційною угодою в ім’я Справедливості та Любові. Це не є біблійне уявлення про відкуплення, і ті, хто дотримується такого погляду, повинні відкинути його, очистити свій розум від нього, щоб підійти до цього питання з погляду Божого Слова, а не з [OV21] погляду забобонів і жахів середньовіччя.

НЕПОХИТНІСТЬ БОЖЕСТВЕННОЇ СПРАВЕДЛИВОСТІ

Коли ми дивимось на нашого Творця як на Верховного Суддю Всесвіту і вважаємо Його абсолютно досконалим у Справедливості, Мудрості, Любові та Силі, ми бачимо, що рішення

цього Верховного Суду не можуть бути оскаржені. Щобільше, цей суд не може скасувати або анулювати свої власні рішення. Наприклад, якщо взяти до уваги, що Божественний Закон полягає в тому, що кожне створіння може мати вічне життя не інакше як на умовах абсолютного послуху Божественному Закону праведності; якщо взяти до уваги також біблійне твердження, що батько Адам під час справедливого випробування в Едемі виявив непослух і потрапив під вирок, під прокляття: “Напевно помреш”, то треба визнати, що жодне полегшення не могло прийти в його випадку, окрім як через Відкупителя, заміну. Це означає, що оскільки людина втратила свої життєві права і була справедливо засуджена на смерть, то Великий Суддя не міг справедливо скасувати цей вирок. Він не міг оголосити Свій початковий вирок несправедливим. Він не міг визнати Адама гідним вічного життя, ані не міг знайти виправдання й пробачення йому і при цьому зберегти закони Божественної Імперії непорушними. Якби Бог порушив Свої власні закони й скасував Свій власний вирок хоча б раз, то це створило б прецедент, який підірвав би нашу впевненість у Його незмінності. Наприклад, якби Бог сказав неправду і після винесення смертного вироку скасував його і виправдав винного, то така непостійність поставила б під сумнів Божественну Мудрість, яка винесла вирок, який згодом захотіла скасувати. Це поставило б під сумнів Божественну Справедливість, бо якщо було правильно засудити Адама на смерть, то було б неправильно скасувати цей вирок і дати йому вічне життя. Складність наших міркувань на цю тему полягає в тому, що ми, та й, зрештою, усе людство, розуміємо свою помилковість – здатність помилятися. Отже, ми знаємо дуже мало або й нічого не знаємо про Справедливість в її найвищому вимірі, який відповідав би лише Верховному Судді. Протягом чотирьох тисяч років Бог демонстрував людству та ангельським спостерігачам Свою непохитну Справедливість, дозволяючи пануванню гріха і смерті тривати безперервно і практично безперешкодно.

Навіть надання Угоди Закону одному народові, Ізраїлю, не скасувало вирок “Напевно помреш”.

Гріх і смерть все ще панували від Мойсея до Христа, і народ Ізраїлю під своїм Законом ще глибше засвоював урок, що упале, зіпсоване

людство не може дотримуватися досконалого Божого Закону, а отже, ніяк не може, згідно з Божественним задумом, претендувати на вічне життя. Тоді настав час для Бога в інший спосіб здійснити, здавалося б, неможливу річ для підтримання гідності й Справедливості Свого Верховного Суду й одночасного забезпечення шляху, яким члени засудженого роду могли б звільнитися від покарання первісного гріха.

“ОКО ЗА ОКО І ЗУБ ЗА ЗУБ”

Цю лінію строгої Справедливості Господь заклав у Своєму Законі, даному Ізраїлю, щоб допомогти йому зрозуміти великий принцип Справедливості, що лежить в основі Божественної поведінки. Відмітні ознаки тієї ж Справедливості вчили, що за життя людини карою є життя людини. Так наш Господь готував нас до того, щоб ми побачили, як “бути Йому праведним, і виправдувати того, хто вірує в Ісуса”, і звільнити такого віруючого від смертного вироку, який прийшов на всіх через гріх Адама.

Ми не стверджуємо, що метод, який Бог обрав для відносин з нашим родом, був єдино можливим, але стверджуємо, що сам факт, що Божественна Мудрість обрала саме цей метод для відносин з родом Адама, є гарантією, що принаймні з деякого погляду цей метод є наймудріший, найкраще пристосований до Божественної мети розвитку людського роду і випробування його членів та їхньої придатності для вічного життя, а також найкращий для демонстрації різних якостей Божественного характеру ангелам і людині.

Ісус був Відкупителем світу, і весь процес здійснення Ним цієї праці по-біблійному названий відкупленням. Воно містить задоволення Божественної Справедливості щодо первісного гріха і покарання за нього. Воно також опосередковано включає працю Відкупителя [OV22] з підняття відкуплених з їхнього стану гріха й смерті все вище і вище до всього втраченого в Едемі й купленого назад для них на Голгофі особистою жертвою Відкупителя.

“СВЯТИЙ, НЕВИННИЙ, ВІДЛУЧЕНИЙ ВІД ГРІШНИКІВ”

Точність і докладність Божественної Справедливості проявилася в тому, що Бог не міг і не хотів прийняти в якості Відкупителя жодного представника Адамового роду. Навіть якби хтось із них виявив готовність пожертвувати собою заради інших, йому було б відмовлено, бо, як

сказано у Святому Письмі, “жодна людина не викупить брата, не дасть його викупу Богові” (Пс. 49: 8). Для людського розуму це б означало кінець у цій справі і безнадійність стану людини з погляду відкуплення й майбутнього життя. Але людська крайність стала нагодою для Бога. Те, що людина не могла зробити для себе, Бог влаштував для неї – дав їй Відкупителя, “Агнця Божого, що на Себе гріх світу бере”, Ісуса Христа Праведного.

Але наше почуття справедливості волає, що було б несправедливо, якби Творець примусив одне зі Своїх створінь померти за інше або інших. Боже Слово підтримує цю думку і запевняє нас, що такої несправедливості не було; що в той час, як Небесний Отець планував справу відкуплення, наш Господь Ісус в жодному значенні не був змушений чи примушений принести Себе в жертву, щоб виконати Божественний план. Існував інший і кращий спосіб досягти бажаних результатів. Бог міг створити іншу людину (Адама) і дозволити їй викупити першого Адама, а потім нагородити її життям на вищому рівні існування. Але яка була б гарантія, що інший новостворений Адам вчинить краще, ніж перший? Логіка ситуації показує нам, що замість одного роду грішників ми мали б справу з двома. І тому Божественна Мудрість запропонувала це служіння для людства найблагороднішому, найголовнішому з усього Небесного Двору – Логосу, Початку Божого творіння – Початку всього творіння! (Ів. 1: 1; Об. 3: 14).

З пропозицією відповідно була також обіцянка нагороди. Читаємо, що “заради радості, що чекала на Нього” (WBTC), наш Господь Ісус переніс хрест, знехтував соромом і відкупив нас жертвою самого Себе. “Тому й Бог підвищив Його, та дав Йому Ім’я, що вище над кожне ім’я, щоб перед Ісусовим Ім’ям вклонялося кожне коліно... і щоб кожен язик визнавав...”. Так Бог винагородив Того, Хто вже був початком творіння Бога, Логоса, зробивши його прем’єр-міністром Небесної Імперії, співучасником Престолу й учасником власної Божественної, безсмертної природи. Наш Господь говорить: “Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною, як і Я переміг був, і з Отцем Своїм сів на престолі Його” (Об. 3: 31).

Кожен крок Божественного Плану цікавий і повчальний. Пропозиція можливості принести

найбільшу жертву і виконати найбільше служіння була зроблена найголовнішому у небесних війнствах. Якби Він відмовився від цього привілею, пропозиція могла б бути зроблена комусь підлеглому – Гавриїлу або іншим з небесного війнства. Оскільки Логос прийняв цю пропозицію, вона на цьому зупинилася. Йому приносило радість виконувати волю Отця аж до упокорення Себе до смерті, хресної смерті.

УПОКОРИВ СЕБЕ ДО СМЕРТІ

Відкуплення не було здійснене Логосом як духовною істотою. Відкупленою мала бути не духовна істота, а земна, Адам. Тому першим кроком нашого Господа, Логоса, було залишити багатство небесного стану й упокорити Себе, принизити Себе до нижчого рівня, тобто стану людської природи. І хоча це було велике пониження, воно не було жертвою за гріх. Святе Письмо говорить: “Людина Христос Ісус, що дав Самого Себе на викуп за всіх. Таке було свідоцтво часу свого” (1 Тим. 2: 6).

Яким чином іскра життя була передана від небесного до земного, мабуть, є за межами того, щоб це пояснити або навіть повністю збагнути, і все ж це – частина Божественного Об’явлення, яка повністю відповідає Божественному Плану і є необхідною для нього. Святе Письмо показує, що оскільки ця іскра життя прийшла до Ісуса не від земного батька, не з людського роду, а як передане [OV23] життя, наш Господь Ісус був “святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників”. Іншим разом ми можемо показати, як і чому стало можливим, що Він міг народитися досконалим і при цьому мати недосконалу матір. Це – біблійне твердження, і можна показати, що воно перебуває в повній згоді з науковими законами, які регулюють потомство.

“ЛЮДИНА ХРИСТОС ІСУС”

Він став плоттю у повній згоді з усіма іншими рисами Божественного Плану, “прийшов у світ спасти грішних”, пожертвувавши Своїм життям, “Праведний за неправедних”. Він приніс цю жертву лише у віці тридцяти років, оскільки згрішила і підлягала відкупленню не дитина, а людина. Одразу після досягнення віку, встановленого Законом, Ісус посвятив Своє життя, відрікшись від усього, окрім Божої обітниці нагороди. Він символічно показав це посвячення до смерті хрищенням у воді від Івана Хрестителя. Саме тоді Він отримав помазання святим Духом, яке зробило Його Помазаником

– Христом – Месією. Це ж помазання стало для Нього зачаттям святим Духом як Нового Створіння до Божественної природи. Відтоді протягом трьох з половиною років Він жертвував Своєю людську природу, яка була посвячена до смерті і вважалася мертвою і “вмирала щодня”, натомість Його Новий Розум, Його Воля, зачата святим Духом, розвивалася день за днем. Зовнішня людина гинула, тоді як внутрішня людина (духовно зачате Нове Створіння) оновлювалася протягом трьох з половиною років Його служіння. Кінець двоїстості був досягнутий на Голгофі, коли Він, як людина, помер за всіх раз і назавжди. Там Його зріла людська природа, яку Він посвятив і вважав мертвою в Йордані, стала насправді мертвою, а Нове Створіння, зачате святим Духом і розвинене під час Його служіння, “народилося з мертвих” на третій день силою воскресіння згори. Праця, яку Отець доручив Йому виконати, була виконана, і Той, Хто упокорився до людського стану, “до смерті, і то смерті хресної”, був високо піднесений і став причасником Божественної природи – слави, честі та безсмертя. Він був умертвлений у плоті, але оживлений у дусі; посіяний у смерті як тіло звичайне, а піднятий у воскресінні як тіло духовне; посіяний у смерті, згнаний, зарахований до переступників, а піднятий у воскресінні у славі.

Ми бачимо, що особисту славу наш Господь здобув у воскресінні, але славу Свого становища Він прийняв ще не повністю. Він очікує обрання “вибраної” Церкви, яка стане Його Нареченою, Його “співспадкоємницею” і співчасницею на Його престолі в Тисячолітньому Царстві для благословення світу. Написано, що “вдоволенний споглядатиме Він на працю життя Свого” (Кул.). Однак Він ще не вдоволений і, дяка Богу, не буде вдоволений, доки Своїм правлінням Тисячолітнього Царства не затріумфує над усім, що протистоїть праведності, і не визволить з-під влади гріха й смерті тих членів людської сім’ї, які при повному світлі і можливостях будуть раді стати слухняними Йому і відчутти на собі Його силу, яка підніме їх у славну епоху Його царювання. Біблія рясніє описами чудових благословень, які супроводжуватимуть Його правління праведності, запевняючи нас, що пізнання Господа наповнить усю землю і дійде до кожної людини; що всі сліпі очі відкриються і всі глухі вуха почують; що вся земля

наповниться пізнанням Божої слави; що кожне коліно схилиться і кожен язик визнає, і що всі, хто занедбає прийти до повної згоди, помруть Другою Смертю, від якої не буде повернення (Дії 3: 23).

КУПЛЕНІ ЗА ЦІНУ – ВИКУП

Апостол пише: “Ви не свої, бо дорого куплені ви” (1 Кор. 6: 19, 20). Послухаймо ще раз св. Павла: “Що дав Себе на викуп за всіх, – свідчення свого часу” (1 Тим. 2: 6, Турк.). Є одна особливість цієї теми, яку бачить мало хто, навіть серед християн, які вивчають Біблію, а саме: яким чином одна жертва нашого Господа Ісуса могла відкупити світ людства, що налічує мільярди? У своїй розгубленості дехто припускає, що наш Господь страждав під час Свого земного служіння стільки ж, скільки належало страждати всьому людству під покаранням за гріх. Дехто доходить до ще більшого абсурду, стверджуючи, що всі страждання мільярдів представників роду Адама протягом усієї [OV24] вічності в пеклі були б меншими, ніж страждання нашого Господа під час Його земного життя. Ми щиро співчуваємо бідним душам, чий розум може прийняти таку нісенітницю. І ми співчуваємо розумним людям у світі, які, відчуваючи огиду до такої нісенітниці, повністю відвертаються від християнства.

Біблійний погляд на цю річ дуже простий і розсудливий. Він полягає в тому, що тільки батько Адам був поставлений на випробування на життя; що він один зазнав невдачі; що він один був засуджений на смерть, і що сплата Адамового покарання Справедливості призведе не тільки до його звільнення, але й до звільнення всіх його дітей, які розділяють його осуд – “Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя”. Отже, наскільки прекрасною і простою є ця біблійна філософія! Як ґрунтовно вона підтверджується словами апостола: “Смерть бо через людину, і через Людину воскресіння мертвих. Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть, кожен у своєму порядку” (1 Кор. 15: 21-23). З цього погляду Божий метод дозволу, щоб гріх увійшов через одну людину, і дозволу, щоб цей осуд перейшов на весь рід, полягав у тому, що жертва однієї людини, “святої, незлобивої, невинної, відлученої від грішників”, повинна повністю задовольнити вимоги Справедливості. Який шедевр економії в поєднанні зі Справедливістю і Любов’ю

представлений нашій увазі! Щоб збагнути всю суть справи, ми повинні побачити, що якби сотня людей, а не одна людина, була на випробуванні, зазнала невдачі і була б засуджена на смерть, то Божественна Справедливість вимагала б сотні Спасителів. Якби тисяча була на випробуванні й була засуджена, то потрібно було б тисячу Спасителів. Якби мільйон був на випробуванні й був засуджений, то потрібно було б мільйон Спасителів.

Отже, гляньмо на Божу Мудрість, яка дозволила всьому людству розділити осуд свого батька, щоб також розділити його відкуплення через одного Відкупителя. Не дивно, що апостол, збагнувши ці речі, запитує: “Хто був дорадник Йому [Богу]?”. Хто підказав Всевишньому такі безмежно мудрі рішення?

Ми обговорили лише широкий, фундаментальний план відкуплення, який буде доступний для всього людства через Воскресіння й Тисячолітнє Царство; але існує ще вищий рівень відкуплення й вище воскресіння (Церкви), перше. Славним результатом при завершенні буде світ людства, досконалий, за Божественним образом і подобою, повністю випробуваний, який засвідчить, що він любить праведність і ненавидить беззаконня, що він заслуговує, згідно з Божественним задумом, на те, щоб насолоджуватися вічним життям у найсприятливіших умовах. У кого не буде такого бажання, хто буде непокірний, той буде знищений Другою Смертю “як звірина нерозумна” (2 Петр. 2: 12).

ЙОГО ЛЮБЛЯЧА ДОБРОТА ДО НАС

Кожна риса Божественного плану є чудовою і благодатною, але найпрекраснішою з усіх є Божественне забезпечення для Церкви цього Євангельського віку. Св. Павло дуже гарно помічає це і говорить (Еф. 2: 6, 7), що в майбутніх віках Бог покаже безмірні багатства Своєї благодаті і Свою люблячу доброту до нас – тих, хто в Христі Ісусі, хто є членами “Тіла Його [Христа], що воно Церква”. І тут Божественний

характер знову проявляється так, що це суперечить усьому, чого могли б очікувати люди, однак є надзвичайно величним у милосердній поблажливості та суворій справедливості. Ті, хто тепер приймає Христа як свого Відкупителя і Наставника, хто відвертається від гріха і повністю посвячує своє життя, думки, слова, вчинки служінню Господу, є прийняті Господом як члени Христа, над якими Він є Головою. Це означає, що ті, хто зараз добровільно, з радістю і задоволенням бере свій хрест і йде за своїм Відкупителем, страждаючи за праведність і віддаючи своє життя на служіння Божественній Правді та її слугам, будуть відзначені часткою з Відкупителем у всій Його славі та почестях Тисячолітнього Царства і навіть частки з Ним у найвищій з усіх духовних природ – Божественній природі (2 Петр. 1: 4).

Саме це підняття Церкви апостол називає нашим “високим покликком Божим в Христі Ісусі” і закликає досягти його за будь-яку ціну. Саме цю велику честь наш Господь порівняв з дорогоцінною перлиною – настільки вартісною, що для здобуття її цілком виправдано продати [OV25] все й отримати її. Отже, Писання також показує, що тільки через велику скорботу “Мала Черідка” увійде в Царство – здобуде цю велику нагороду. Наш Господь говорить: “Бо тісні ті ворота, і вузька та дорога [яка веде до цього чудового життя, запропонованого зараз], ... і мало таких, що знаходять її”.

Відкуплення кров'ю Христа є загальним, для всього світу. Забезпечене спасіння є також для всіх – привілей повернення до людської досконалості та земної спадщини тощо. Перевагою, яку отримує Церква цього Євангельського віку, є привілей пожертвувати земними правами й благословеннями, забезпеченими смертю Ісуса, – пожертвувати ними, щоб служити Господу, а відтак, отримати небесні благословення, духовне життя і славу.

OV20

БОЖЕСТВЕННИЙ ПЛАН – ЙОГО ЕПОХИ ТА ПЕРІОДИ

Порядок – перший небесний закон, і той, хто хоче зрозуміти божественний план, повинен вивчати його впорядковано. Непостійний і безладний розум перебуває у невідповідному становищі при вивченні Біблії. Натомість впорядкований розум страждає від спотворення

Біблії багатьма її друзями з невпорядкованим розумом. Як наслідок, розум, якому бракує впорядкованості, заплутується і неправильно розуміє Святе Письмо. З іншого боку, люди, чий розум любить порядок, знеохотившись різними перекрученнями та невідповідностями,

навіть не намагатимуться досліджувати Біблійне Об'явлення.

Той, хто відкриває Біблію, очікуючи, що вона змалюватиме епохи та періоди, як ми тут спробуємо їх зобразити, буде розчарований. Господь каже, що Його План оповитий таємницею і зрозумілий лише за однієї умови – посвячення і просвітлення святим Духом. Це, звичайно, стосується переважно “Божих глибин”. Існують також очевидні істини великої цінності, пов'язані з Божественним Об'явленням. Ступінь нашої здатності до розуміння залежить від віри, послуху і дотримання порядку. Відповідно до того, як ми маємо цю здатність або не маємо її, ми можемо розуміти або не розуміти Біблію.

ТРИ СВІТИ І ТРИ ПЕРІОДИ

Англійський читач знаходиться в дещо не вигідному становищі через те, що в нашому перекладі слово “світ” замінює три різні грецькі слова. Так, наприклад, коли наш Господь згадує про кінець віку, або періоду часу, наша загальна версія Біблії передає це як “кінець світу”. Для пересічного читача це означає загальний крах землі – її знищення як такої або як житла для людини. Однак грецьке слово “аеон” не пов'язане з такою думкою. “Аеон” – це епоха або вік. Господь проголосив, що нинішній “аеон”, або вік, закінчиться, відкриваючи новий вік, або “світ майбутній”. Справді, в Біблії нашій увазі представлені три різні світи – і Тисячоліття буде на початку третього. Писання проголошує, що “земля віковічно стоїть” – “сівба та жнива, і холоднеча та спека, і літо й зима, і день та ніч не припиняться” (Екл. 1: 4; 1 М. 8: 22).

Ці три “світи”, або три епохи, згадані в Біблії, настільки різні і настільки точно описані, що ніхто не може їх переплутати. Перша епоха, або світ, тривала від Едему до потопу. Вона позначилася як період надання допомоги ангелами, і в ньому, як ми вже бачили, деякі з них відпали від свого першого стану вірності й слухняності, ще більше зіпсувавши світ людей. Після потопу почалася нова епоха, позначена тим, що впалим ангелам Господь більше не давав повної свободи спілкування з людьми. Людині було дозволено контролювати землю, і Божественне провидіння мало втручатися, за винятком того, щоб запобігти гріхові дійти до таких крайнощів, що це розладнало б Божественні плани на майбутнє. Період від потопу до Другого приходу Христа

по-біблійному названий “злим сучасним віком” не тому, що впродовж сорока чотирьох сотень років не було нічого доброго, а тому, що Бог дозволив злу панувати на землі впродовж цього періоду. Як ми вже бачили, Бог [OV27] не є автором плутанини, гріха і безладу, але Він дозволив людству свободу в певних межах. Він дозволив сатані чинити опір праведності й дозволив людству стати рабами гріха й сатани.

Сатана в Писанні названий “князем цього світу”, який зараз діє в серцях дітей непослуху. Однак ми не повинні розуміти, що сатана здійснює делеговану Богом владу керувати людством, ні, він узурпував своє становище, скориставшись людським невіглаством, упалими схильностями та забобонами. Ми також не повинні думати, що людство свідомо і навмисно служить “князю цього світу”. Навпаки, воно обманюється його хитромудрими вигадками. Думаючи, що воно догоджає собі, служить власним найкращим інтересам, здобуває щастя, насправді воно є ведене в оману гріха, смутку й смерті стежками невігластва і забобонів. Те, що св. Павло називає “сучасним злим світом” (Дерк.), св. Петро іменує теперішнім світом, “теперішнім небом і землею”, і вказує в майбутнє на Новий Світ, Нову Епоху, в якій пануватиме праведність, і св. Павло називає цю епоху “світом майбутнім”.

Всі ці три “світи”, або епохи, пов'язані з нашою планетою, землею. Йдучи за цим образом апостол ділить ці “світи”, ці епохи, на небо і землю, причому під небом маються на увазі духовні істоти та впливи, а під землею – людство, яке підпадає під ці духовні впливи. Таким чином, у “світі” (епосі), який закінчився в потопі, ангели, які зазнали і які не зазнали гріхопадіння, становили небо, а людство – землю тієї епохи. Під час “сучасного злого світу” від потопу до Другого приходу Христа небеса представляють сатану, “князя, що панує в повітрі”, а також релігійні системи серед людей, так чи інакше корумповані, які тією чи іншою мірою є представниками сатани та його організації, тобто, іншими словами, є людськими організаціями, які так чи інакше перебувають під сатанинським впливом. “Світ майбутній” також представлений як такий, що поділяється на небо і землю. Небом цієї нової епохи буде прославлений Ісус і Його Церква в Тисячолітньому Царстві.

У першому “світі” (епосі) зіпсуття небес, або ангельського класу, призвело до деградації та жалюгідного стану класу землі, людства. У цьому “сучасному злому світі” влада сатани та нищівні духовні впливи, якими йому вдалося маніпулювати, перешкоджали благословенню людства, попри Божу прихильність до Ізраїлю під Угодою Закону, і ще більші Його благословення юдею та поганину через Христа. Наступний “світ”, або епоха, який має бути запроваджений у Другому приході Христа, в Писанні названий “небом новим й новою землею, що правда на них пробуває” (2 Петр. 3: 13). Це нове небо буде досконалим і складатиметься з Христа та Його прославленої “вибраної” Церкви, “Нареченої” – “покликаної, і вибраної, і вірної” (Об. 17: 14). Нова земля представлятиме людство в нових умовах Нової Угоди, запечатаної дорогоцінною кров’ю. Не тільки на новому небі, але й на новій землі пануватиме праведність, навіть якщо на останній знадобиться тисяча років правління Христа, щоб повністю перемогти гріх і смерть і піднести людство в цілому до згоди з Богом.

“У НАСТУПНИХ ВІКАХ”

Св. Павло згадує про “наступні віки”, хоча у Святому Письмі конкретно згадується лише один з них – Тисячолітній вік. Інші віки за межами Тисячоліття вже не матимуть усіх осквернень, пасток і скорбот, пов’язаних з гріхом; і тому властиво названі поетом “Віками слави”. Однак, озираючись, ми можемо розрізнити чітко окреслені віки, або епохи, на які поділяється “сучасний злий світ”. Спочатку був Вік патріархів, в якому Бог мав справу з Ноем, Авраамом, Ісаком та Яковом. Потім настала інша, зовсім інша епоха, в якій Бог більше не мав справи з окремими патріархами, але прийняв весь народ Ізраїлю як Свій особливий народ і поведився з ним відповідно. Він уклав з ними Угоду Закону і дав їм образного посередника, образних священиків, суддів і пророків, так що, як каже апостол Павло, ізраїльський народ мав “користь... багато, на всякий спосіб, а насамперед що їм [OV28] довірені були Слова Божі”. Цей Юдейський вік почався зі смерті Якова, дванадцять синів якого були призначені главами дванадцяти племен, становлячи один народ Ізраїлю. Кінець цього віку так само чітко позначився смертю Христа, про що свідчать слова Ісуса: “Ось ваш дім залишається порожній для вас” (Мт. 23: 38). Після цього настав третій вік,

а саме, Євангельський вік, який розпочався в П’ятидесятницю і має завершитися у Другому приході Христа і зібрати до Нього завершеноу Церкву, Наречену Агнця і співспадкоємицю в Тисячолітньому Царстві.

Нинішній Євангельський вік, який має завершитися встановленням Царства, Церкви в славі, є особливим і найважливішим віком “сучасного злого світу”. Жоден з тих, що йому передували, не привів жодного плоду до повної досконалості. Патріархи отримали благословення, але не змогли увійти у привілеї Царства. Ізраїльський народ мав благословення через Угоду Закону, але його найвищим служінням було створення образів славних умов, які мали прийти згодом, деякі з позаобразів яких належать до Євангельського віку, а деякі – до Тисячоліття. Апостол говорить про згаданий вік, що його Угода Закону “не вдосконалила нічого”. А проте, той самий апостол вказує в Посланні до Євреїв 11, що всі, хто був вірний Богові, від Еноха аж до кінця Юдейського віку, отримують особливе благословення, відповідно до їхньої віри та ревності, навіть якщо вони жили до часу покликання та випробування духовного насіння Авраама – Євангельської Церкви, Головою якої є Христос. “А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння й за обітницею спадкоємці” (Гал. 3: 29). Про цих вірних св. Павло говорить: “І всі вони, одержавши засвідчення вірою, обітничі не прийняли, бо Бог передбачив щось краще про нас, щоб вони не без нас досконалість одержали” (Євр. 11: 39, 40).

Одним словом, Божественний План передбачав, що світ має бути благословенний Месією – через Його смерть, а згодом через Його правління у Тисячолітньому Царстві. Але замість того, щоб вважати працю завершеною після смерті Відкупителя, Божественний План виділив весь Євангельський вік для вибору Нареченої Христа, показаної в іншому образі як “Тіло Христове, а зосібна – члени” (1 Кор. 12: 27). Сказано, що вони доповнюють страждання Христа, страждають з Ним, вмирають з Ним, і, відповідно, їм обіцяна частка з Ним у Його славі, честі та безсмерті.

ПРОМІЖНИЙ ХАРАКТЕР ЦЬОГО ВІКУ

Можливо, декому допоможе зрозуміти ситуацію, якщо вони розглянуть Євангельський вік від П’ятидесятниці до Другого приходу Христа як проміжний, і у своїй свідомості пов’яжуть

разом Юдейській і Тисячолітній віки. Юдеї, цілком справедливо, очікували, що Месія прийде до їхнього народу, утвердить їх як Свій “особливий народ”, освятить їх і використає для поширення Свого панування по всьому світу згідно з обітницею, даною Авраамові, що “благословляться... в нащадках його всі племена землі”. Вони мали рацію, коли очікували цього, і це сповниться під час Другого приходу Христа. Чого вони не бачили й чого Бог не бажав, щоб вони бачили, але тримав у “таємниці”, так це те, що Божественний План включав в себе Христа з багатьох членів, а Ісус Відкупитель був головою над усіма, “Бог, благословенний, навіки” (Рим. 9: 5). “Ця таємниця велика, а я говорю про Христа та про Церкву” (Еф. 5: 32). “Таємниця, захована від віків і поколінь, а тепер виявлена Його святим, що їм Бог захотів показати, яке багатство слави цієї таємниці між поганями, а вона Христос у вас, надія слави” (Кол. 1: 26, 27). Бог зробить для природного Ізраїлю не менше, ніж про це каже Його первісна обітниця, бо, як стверджує св. Павло, “дари й покликання Божі невідмінні” – незмінні.

Принесення біблійної надії цього Євангельського віку, обрання “Малої Черідки” для співпадкоємства з Відкупителем на духовному рівні, було чимось набагато більшим, ніж Бог відкрив Ізраїлю через Закон і пророків. Дехто з природного Ізраїлю скористався з цього – ті, які на початку Євангельського віку мали правильний стан серця, “справді ізраїльтяни, що немає в них підступу”. Вони були прийняті до членства в духовному [OV29] Ізраїлі в П’ятидесятницю. А потім почалося доповнення решти визначеного числа “вибраних” з-поміж поган; і цей вік був присвячений збиранню цих “членів” Христа, Месії, з усіх земель, народів, племен і язиків.

УГОДА ЗАКОНУ – СТАРА Й НОВА

Продовжимо думку про те, що цей Євангельський вік має проміжний характер щодо зовнішніх ознак Божественного Плану. Зверніть увагу на факт, що Угода Закону, дана юдеям, не змогла забезпечити їм вічне життя, тому що вони не змогли дотриматись такого величного Закону, який наказував любити Бога всім серцем, розумом, душею і силою, а також ближнього, як самого себе. Мойсей, Посередник цієї Угоди Закону, не зміг компенсувати недоліки людей, і тому вічне життя не було забезпечене цією Угодою Закону. Однак через пророка Єремію

(31: 31) Бог послав Ізраїлю звістку про Свою любов і запевнив їх у майбутньому полегшенні під Новою Угодою, яка з деякого погляду буде кращою за ту, яку вони мали. Він сказав: “Ось дні наступають, говорить Господь, і складу Я із домом Ізраїлевим і з Юдиним домом Новий Заповіт. Не такий заповіт, що його з їхніми батьками Я склав був у той день, коли міцно за руку їх узяв, щоб їх вивести з краю єгипетського [Угоду Закону]. Та вони поламали Мого заповіта, і Я їх відкинув” (Єр. 31: 31, 32).

Христос і Його Наречена, Його члени, Духовний Ізраїль, відмовляються від своїх земних життєвих прав і земної спадщини на користь Природного Ізраїлю, щоб бути посередником і остаточно запечатати для Ізраїлю Нову Угоду Закону, яка буде набагато кращою за стару. Однак це не означає, що Божий Закон зміниться в якомусь відношенні, адже Бог не може дати легшого Закону, ніж той, що був даний Ізраїлю; Він не може дати недосконалого Закону; відповідно, Він не може вимагати меншого, ніж любов і послух з усього серця. У чому ж тоді Нова Угода Закону буде кращою для Ізраїлю, ніж стара? Ми відповідаємо: вона буде кращою у тому, що матиме “кращого Посередника” – більш здібного. Ісус є Посередником Нової Угоди; і всі покликані Богом і прийняті як Його “члени” в цьому Євангельському віці будуть членами цього Посередника. Цьому Посередникові, завдяки заслугі Голови і Його жертві, Бог дав “усю владу”, тому Він здібний із повноти Своєї благодаті компенсувати мимовільні, ненавмисні вади народу, для якого Він буде служити Посередником протягом тисячі років свого Тисячолітнього царювання. Саме завдяки цій заслугі Посередника всі гріхи й беззаконня минулого Ізраїлю підуть у забуття і більше не згадаються. Щобільше, цей Великий Посередник матиме повну відповідальність щодо вищезазначеного у відносинах з усіма, хто прийме цю Угоду, тому що вартості, заслуги жертви Христа достатньо, щоб задовольнити, покрити, скасувати гріхи всього світу, які не є навмисними й свідомими гріхами. Так Ізраїль стане Божим народом, а всі погани одержать привілей приєднатися до нього через “обрізання серця”. Таким чином, в кінцевому підсумку, крім духовного Ізраїлю буде й природний Ізраїль, який буде містити охочих і слухняних з

кожного народу і мови, як написано: “Отцем багатьох народів Я поставив тебе”.

Отже, протягом Тисячоліття Ісус, Посередник Нової Угоди, і “Церква, Його Тіло”, не тільки застосовуватиме заслуги Його жертви для відшкодування Адамового гріха й слабкостей, але й матиме право, силу і владу карати за кожну провину і винагороджувати за кожне добре намагання, з тим, щоб під цією Новою Угодою весь Ізраїль міг мати можливість піднятися з мертвих – піднятися зі стану гріха й смерті до повної досконалості людської природи й досконалого оточення. Щодо інших, які не будуть належно навчені цими сприятливими провидіннями, св. Петро заявляє, що вони “знищені будуть з народу” (Дії 3: 23).

ВІД ВАШИХ БРАТІВ

Св. Петро пояснює природу вибору членів цього Посередника: “Господь Бог вам Пророка підійме від ваших братів, як мене; у всім Його слухайтеся, про що тільки Він вам говоритиме. [Перед цим Пророком повинно вклонитися кожне [OV30] коліно і визнати кожен язик.] І станеться, що кожна душа, яка не послухала б того Пророка, знищена буде з народу” – Другою Смертю (Дії 3: 22, 23). Зверніть увагу, що Пророк мав бути піднятий від братів. На виконання цього наш Господь Ісус був покликаний, прийнятий

і зачатий святим Духом і, нарешті, у Своєму воскресінні став Первородним з мертвих, Первородним з-посеред багатьох братів. Тим часом від П’ятидесятниці інші члени Церкви під цим славним Головою перебувають у процесі підняття з гріха, зі смерті, зі світу, від людської природи до слави, честі та безсмертя. І вони мають обітницю, що в Першому Воскресінні їхнє підняття завершиться – вони переминяться в мить, як оком змигнути. Підняття і переміна починаються в теперішньому житті. Апостол каже: “Ви встали з Ним” (Турк.). А також, що вони переминюються від слави до слави як Духом Господнім. Але вони все ще чекають на грандіозну кульмінаційну зміну до слави, честі та безсмертя у Воскресінні.

З огляду на вищесказане, всі легко розпізнають цінність упорядкованого вивчення Біблії – цінність відзначення особливостей її епох, ціль, якій служать різні “світи”, або періоди часу, і їхні різні віки, або епохи. Біблія, якщо її вивчати у світлі Плану Віків, стає новою Книгою. Її різні твердження, пророчі та інші, непомітно стають на свої місця, так що вивчення Слова стає не тільки цікавим, але й корисним, про що постійно свідчать тисячі людей, багато з яких врятувалися від невір’я.

OV26

ПАСХА І ЖЕРТВИ ДНЯ ПРИМИРЕННЯ

НАШЕ нещодавнє святкування Пасхи викликало запитання: чи жертва Пасхального ягняти 14-го дня першого місяця відображала ту саму думку, що й жертва Дня Примирення 10-го дня сьомого місяця?

Ми відповідаємо: ні, не зовсім. Ці два образи відбувалися в різних частинах року: один – на початку релігійного року, а інший – на початку цивільного. Цивільний рік починався восени, а релігійний – навесні. Пасхальна жертва на початку релігійного року представляла, зокрема, жертву нашого Господа Ісуса лише за Церкву, тоді як жертва Дня Примирення на початку цивільного року ілюструвала жертву Христа, а також жертву Церкви, “царського священства”, і ширшу працю, виконану таким чином “за весь народ”.

Пасхальне ягня не представляло Ісуса як Голову, а Церкву як Його Тіло. Воно представляло нашого Господа Ісуса, “Агнця Божого”. Про нашого Господа було пророчо сказано, що

жодна кістка Його не буде зламана. І так само було наказано щодо Пасхального ягняти. Його потрібно було спекти цілим, і жодна кістка не повинна була бути зламана під час споживання. На додаток, Пасхальне ягня і його кров посприяли, допомогли уціліти, дозволили “перейти” тільки первородним, тільки представникам Церкви Первородних. Визволення інших не є частиною картини Пасхи.

У жертві в День Примирення є виразна відмінність. Було принесено дві жертви – одна за тіло первосвященника і його сім’ю, а інша жертва “за весь народ”. Перша, як ми вже бачили (у книзі “Тіні Намету”, опублікованій двадцять дев’ять років тому), представляє смерть нашого Господа за Церкву і весь “дім віри”. Друга жертва в День Примирення представляє смерть Церкви, як позаобразного Господнього козла, “за гріхи всього народу”. Один і той самий первосвященик приніс обидві жертви, образно зображуючи нашого Господа Ісуса і Його працю, коли Він

спочатку приніс Свою власну жертву, а потім приніс нас, яких Він приймає як Своїх членів.

В оповіді про посвячення священників лише телець показаний як жертва за гріх (немає козла, бо він не був “за народ”). Потім показано цілопалення, яке представляє як Господа, так і Церкву в їхньому об’єднаному і водночас розділеному становищі та стосунках. Баран був зарізаний, розділений на частини, обмитий, а потім ці частини були покладені упорядковано з головою на Господній жертвник; і ціле ягня було цілопаленням. Це представляє стосунок Церкви, членів Тіла, до Господа, Голови Тіла (2 М. 29: 10-18).

“СПАЛЯТЬ ПОЗА ТАБОРОМ”

Ще один пункт, пов’язаний з жертвою за гріх Дня Примирення, заслуговує на увагу, оскільки повністю відрізняється від Пасхи, а саме: тільки її повинні були спалити поза табором. Спочатку спалювали тельця [R4385], а потім козла (3 М. 16: 27; 2 М. 29: 14). Спалення представляло поступове знищення плоті. Поза табором це означало висміювання, відкинення людьми, безчестя. Апостол каже, що наш Господь страждав поза табором, і що ми повинні озброїтися таким же розумом, з повним наміром страждати з Ним як Його члени. Св. Павло підкреслює цей факт, кажучи: “Бо котрих звірят кров первосвященик уносить до святині (як жертву) за гріхи, тих м’ясо палиться поза табором, тому то Ісус, щоб кров’ю Своєю людей освятити, постраждав поза брамою. Тож виходьмо [як Господній козел] до Нього поза табір, і наругу Його понесімо” (Євр. 13: 11-13).

Зверніть увагу, що тут апостол вказує на образні жертви й порівнює їх з кращими жертвами Христа і Церкви; і що він закликає нас брати участь у Христовій жертві – визнати себе членами класу Господнього козла, який проходять через труднощі поза табором, подібні до тих, які перетерпів наш Господь. Він був образно показаний в тельці, а ми – в козлі.

Деякі з тих, хто колись був з нами, але відійшов від нас, роблять все, що в їхніх силах, щоб похитнути віру кожного, на кого вони мають вплив. Хоча вони роками признавали, що бачать точнісінько як ми (виконання цього образу і спільність Церкви з її Господом в цих самих стражданнях теперішнього часу), тепер вони, здається, осліпли щодо цих речей і прагнуть засліпити й заплутати якомога більше інших. Те,

що ми представили вище, – це те, що ми представляли протягом останніх двадцяти дев’яти років в міру наших можливостей, показуючи й доводячи Таємницю цього Євангельського віку, яка полягає в тому, що вибрана Церква має привілей страждати з Христом як Його члени й згодом бути прославленою з Ним як члени одного Тіла, якого Він є Головою.

Ніщо в цьому, як і в будь-чому, що ми коли-небудь писали, не суперечить ідеї, що наш Господь Ісус віддав Свою Кров як нашу жертву і що Він завершив жертву за нас на Голгофі у Своему тілі на хресті. Тоді, за словами апостола, настав час для Його звеличення як духовного Голови над духовним Тілом. Він не був цим духовним Головою у плоті. Тільки після Свого воскресіння він став Головою Церкви, Свого Тіла. А члени Церкви стають Його членами лише як духовно зачаті Нові Створіння, коли їхні смертні тіла принесені в жертву і прийняті. Приймаючи нас як Нові Створіння, Первосвященик приймає нашу пожертвувану волю, а потім випробовує нас щодо її виконання, зараховуючи кров нашої жертви як Свою власну, бо саме вона виправдала нашу і зробила нашу можливою.

Тут ми усвідомлюємо перевагу тих, хто мудро використав свій час у вивченні цих правд, які Бог приготував для їхньої поживи. Ті, хто був вірний у вивченні і жив згідно з ними, тепер сильні. Інші зараз слабкі і схильні до того, щоб їх носило усяким вітром доктрини. Неможливо переоцінити, дорогі друзі, потребу в духовній поживі через зустрічі і особливо через читання. Ніяке слухання не може замінити читання. Мало того, ми радимо зв’язне, послідовне читання – особливо шести томів “Викладів Святого Письма”. Нагадуємо, що багато хто зараз слідує порадам однієї матері та її дочки, котрі якийсь час тому написали листа до Watch Tower, розповідаючи, що вони виявили, що можливо прочитати всі шість томів протягом року, читаючи по дванадцять сторінок в день. Вони дотримувалися цього протягом року і розпочали це наступного. Ця пропозиція була підхоплена кількома іншими з чудовими результатами, і ми радимо це усім вам. Наш розум – дірява посудина, і багато хто з тих, хто прочитав серію “Викладів Святого Письма” кілька разів, бачать, що наступні читання відкривають їм речі, яких вони не бачили раніше.

ТРИ КРОКИ В ПЛАНІ СПАСІННЯ ЛЮДИНИ ВІД ГРІХА

ДОРОГІ друзі! Варто зауважити, що найважливіших кроків у Божественному плані порятунку людини від гріха та його покарання є три. Першим з них була смерть нашого Господа як викупної ціни Адама та його роду від “заплати за гріх” – смерті. Минулого тижня ми святкували річницю цієї події. Я впевнений, що відображаю почуття всіх, хто брав участь у цьому святкуванні. Це був дуже благословенний і відсвіжний час, і наші серця отримали нову відвагу, коли ми роздумували про Божу любов, що проявилася в дарі Його Сина, Який помер за наші гріхи.

Другим з цих важливих кроків у плані спасіння було воскресіння нашого Господа з мертвих, адже слід зазначити, що відкуплення не принесло б нам жодної користі, якби Сам Відкупитель залишився під “прокляттям” – смертною карою, яку Він поніс за нас. Якби наш Господь Ісус залишився під владою смерті, Він ніколи не зміг би нас спасти, бо обіцяне нам спасіння – це воскресіння з мертвих, а мертвий Спаситель не був би ніяким Спасителем. Перебуваючи під владою смерті, як Він міг би звільнити Адама чи будь-кого з його сім’ї?

Третім важливим кроком у Божественному плані спасіння є другий прихід Христа, щоб дійсно обдарувати вірних з-поміж Його Церкви обіцяними їм благословеннями, а також запропонувати усьому світові можливість примиритися з Отцем, забезпечену викупною жертвою. Нашою сьогоднішньою темою є другий з цих важливих пунктів – воскресіння нашого Господа з мертвих, і ми оберемо нашим текстом слова апостола:

“Та нині Христос воскрес із мертвих, первісток серед покійних. Смерть бо через людину, і через Людину воскресіння мертвих. Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть, кожен у своєму порядку” (1 Кор. 15: 20-23).

ВОСКРЕСІННЯ, ЗАТЬМАРЕНЕ НЕПРАВДОЮ

Прикро, що фальшива теорія щодо покарання за гріх (смерть) настільки вкоренилася у свідомості християн, що спотворила їхні погляди й позбавила значення багато з того, що говорить Святе Письмо про воскресіння мертвих. З погляду звичайної людини не має великого значення, чи встав Господь наш Ісус

з мертвих, чи ні, – не має значення, чи взагалі хтось коли-небудь встав з мертвих. Звичайна думка про воскресіння полягає в тому, що воно стосується лише тіла, а не душі. Теорія полягає в тому, що душа, не вмираючи разом з тілом, насправді стає більш живою без тіла, і тому дехто говорить про “звільнення” від тіла – “визволення з глиняної в’язниці”. Для тих, хто був введений в оману такими хибними уявленнями про факти, які мають на увазі в цій мові, воскресіння повинно означати те чи інше повторне ув’язнення, обмеження свободи, обмеження можливостей і властивостей.

Такі особи, читаючи Святе Письмо, повинні відчувати себе більш-менш спантеличеними, коли натрапляють на висловлювання Господа, апостолів і пророків, які вказують на велику необхідність у воскресінні – абсолютну необхідність, – бо якщо не буде воскресіння, то це означає повне зникнення людини в смерті. У попередньому контексті апостол обговорював цю тему з тими, хто, очевидно, перебував під впливом вчення грецької філософії, так званої філософії Платона, – тієї самої неправди, яка сьогодні поширена серед християн. Зверніть увагу на слова апостола: “Коли ж про Христа проповідується, що воскрес Він із мертвих, як же дехто між вами говорять, що немає воскресіння мертвих?” – або, як дехто зараз, можливо, сказав би, що немає потреби у воскресінні з мертвих.

Апостол не міг погодитися з жодною такою пропозицією. У його теології, як і в теології, яка переважає в усьому Святому Письмі, усяка надія на майбутнє життя ґрунтується на воскресінні з мертвих. Апостол стверджує це в багатьох словах: “Як немає ж воскресіння мертвих, то й Христос не воскрес [якщо воскресіння мертвих неможливе, то воно повинно було бути неможливим у випадку нашого Господа, – ось аргумент], коли ж бо Христос не воскрес, то проповідь наша даремна, даремна також віра ваша! Ми знайшлися б тоді неправдивими свідками Божими, бо про Бога ми свідчили, що воскресив Він Христа, Якого Він не воскресив, якщо не воскресають померлі. Бо як мертві не воскресають, то й Христос не воскрес! Коли ж бо Христос не воскрес, тоді віра ваша даремна, ви в своїх ще гріхах, тоді то загинули й ті, що в Христі упокоїлись” (вірші 12-18). [3HG201]

ВІРА МАРНА БЕЗ ВОСКРЕСІННЯ

Які переконливі слова використовує апостол! Він кладе весь наголос щодо майбутнього спасіння на майбутньому воскресінні мертвих і пов'язує надію людства на воскресіння з воскресінням нашого Господа. Якщо Христос не воскрес з мертвих, то ніхто не воскресне з мертвих; якщо ж Христос воскрес, то це доводить можливість виконання Божої обітниці – надії на воскресіння для кожного члена Адамового роду, засудженого за гріх Адама і відкупленого жертвою нашого Господа.

Уся християнська віра марна, якщо немає воскресіння, уся християнська проповідь марна, і всі, хто потрапив у смерть, загинули – не мають надії на будь-яке майбутнє життя будь-де і будь-коли, якщо не буде воскресіння мертвих. Прочитайте спокійно ці слова апостола вдома, вдумайтеся в їхній зміст, і ви погодитесь, що воскресіння нашого Господа було найважливішою подією.

Біблійне викладення цієї теми полягає в тому, що Боже покарання за гріх охоплює як душу, так і тіло – інтелектуальні, розумові та моральні якості, а також фізичні. З погляду Святого Письма душа Адама була засуджена на смерть: “Та душа, що грішить, вона помере”. Тому для відкуплення Адама було необхідно, щоб той, хто заплатить за нього викупну ціну справедливості, помер не тільки фізично, але й у кожному значенні цього слова, – виконав умови покарання.

У випадку Адама це покарання було представлено в словах нашого Господа: “Ти напевно помереш”, звернених до розуму Адама, а не просто: “Тіло твоє помере, а ти залишишся живий, як ніколи”. У Писанні вирок, винесений Адамові, звучить так: “Бо ти порошок, і до пороку вернешся”. Раніше ми вже бачили, що людська душа, інтелект, існування є результатом поєднання життєвої сили (“духа життя”) з фізичним організмом, і що смерть людини є смертю душі, яка настає внаслідок відділення духа, або життєвої іскри, від організму, тобто тіла.

Покарання, яке спіткало Адама, природним шляхом передалося всьому людству як його дітям, як про це говорить наведений текст: усі, хто був в Адамі в часі його гріхопадіння, успадкували елементи смерті, передбачені в його вирокі. Святе Письмо показує, що весь світ людства, помираючи, відходить у небуття, у несвідомість, зникає.

Таким чином, ми бачимо, що смертний вирок, винесений людині, забрав у неї всі права та привілеї, які належали їй як істоті вищого розуму, наділеній моральною подобою свого Творця – привілеєм, даром вічного життя.

Це особливе Боже передбачення для людини, яке перевищує передбачення для нижчих тварин, було втрачене через непослух. Отже, людина дійсно опинилася на тому ж рівні, що й дикі створіння, – без жодного права, яке б містилося в Божій обітниці, або особистого характеру, який міг би допомогти вічного життя від справедливості.

Тому все, що Бог коли-небудь запропонує людині у вигляді надії або перспективи вічного життя, повинно бути цілком вільним даром з боку Бога, повністю незалежним від будь-яких прав або привілеїв, якими людина була наділена на момент свого створення, бо всі вони “загинули”. Але наш Господь Ісус пояснює нам мету Свого першого приходу, кажучи: “Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло”. У людей через непослух “загинуло” право на вічне життя, а також усі привілеї, благословення та можливості, пов'язані з цим великим благом. Саме цього права на життя потребувала людина, і саме його прийшов повернути їй Христос. Господь пояснює це такими словами: “Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали” (Ів. 10: 10). Він знову говорить нам, що прийшов не для того, щоб знищити людські життя, а щоб спасти їх – спасти від смертного вироку, смертної кари, під якою досі перебуває весь людський рід вже понад 6 000 років (Лк. 9: 56).

ДУША ХРИСТА ПОМЕРЛА Й ОЖИЛА

Наш Господь пояснив далі, яким чином Він має намір дати життя світові: “Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, а щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох” (Мт. 20: 28). З цього погляду життя нашого Господа опинилося в смерті так само, як і життя Адама, і саме з метою забезпечити Адаму (і його роду в ньому, коли він був засуджений) звільнення від початкового вироку – смертної кари.

Отже, дорогі друзі, чого Святе Письмо повинно навчити нас про характер смерті нашого Господа? Чи вчить воно, як заведено вважати, що наш Господь з'явився тільки для того, щоб померти, але насправді не помер, а лише дозволив Своему тілу померти на хресті? Ні, Писання дуже чітко навчає, що “душу Свою

поклав Він як жертву за гріх” (Іс. 53: 10). Знову ж таки, воно говорить нам, що “на смерть віддав [Він] душу Свою” (Іс. 53: 12). Далі сказано, що врешті-решт “Він через муки Своєї душі буде бачити плід, та й насититься” (Іс. 53: 11). Отже, з цих віршів видно, що “душа” нашого Господа померла і таким чином повністю відповідала покаранню грішників – “Та душа, що грішить, вона помере”.

Хто бачить це ясно і чітко, той бачить, що справедливість була повністю відшкодована, і що Бог, поклавши таким чином на Свого Сина покарання Адама, може тепер бути справедливим, звільняючи від смерті душу Адама і душі всіх нащадків Адама, які потрапили під цей смертний вирок через його непослух, як про це дуже виразно говорить апостол (Рим. 5: 12).

Ми маємо не тільки свідчення того, що Христос вилив Свою “душу” на смерть і приніс Свою “душу” в жертву за гріх – за наші гріхи, – але й маємо свідчення Писання, що Його “душа” була звільнена від смерті у Його воскресінні, тим самим доводячи, поза всяким сумнівом, що Він дійсно заплатив покарання людства, що Він дійсно дав “заплату за гріх” – “та душа, що грішить, вона помере”. Пророк Давид, говорячи про нашого Господа, виразно каже нам, що Його “душа” не залишилася в шеолі – гробі, стані смерті (Пс. 16: 10).

Звернімо увагу на свідчення апостола Петра на цю тему, записане в Діях Апостолів 2: 24-34. Він обговорює воскресіння нашого Господа в повній згоді зі словами апостола Павла з нашого тексту. Хіба частота посилань на воскресіння мертвих у Святому Письмі і нечасті згадки про нього з кафедр наших днів не свідчать ясно про те, що ми вже показували, а саме, що [ЗН202] велика і серйозна неправда закралася в християнську віру, яка має відношення до згаданої теми й має тенденцію робити Боже слово недієвим для тих, хто затьмарений цією неправдою? Безумовно, це так.

Християнам загалом має здатися дивним, що в Біблії так багато уваги приділяється абсолютній необхідності у воскресінні Христа, Церкви й світу, у той час, як більшість християн, можливо, жодного разу в житті не чула проповіді на тему воскресіння. Чому? Через хибну думку, що люди, які померли, знають більше, ніж вони знали до смерті.

Все це походить від ігнорування біблійного свідчення з цього приводу, а саме, що “померлі

нічого не знають”; “Чи сини його славні, того він не знає, чи в прикрому стані того він не відає”; “Немає в шеолі, куди ти йдеш, ні роботи, ні роздуму, ані знання, ані мудрості” (Йов. 14: 21; Еккл. 9: 10).

ПОЧАЛОСЯ З ХРИЩЕННЯ ХРИСТА

Аргумент апостола Петра дуже доречний. Він проповідував у день П’ятидесятниці. Звинувачивши своїх слухачів у тому, що вони розп’яли Ісуса, він додає, що Бог, однак, воскресив Його з мертвих – що було неможливо, щоб смерть утримувала Його. За обітницею Отця вірна жертва життя нашого Господа як людини Ісуса Христа не повинна була означати для Нього повного припинення Його існування.

Це мало бути припинення, повне знищення Його як людини – Його людського існування, яке Він прийняв в обмін на попереднє духовне існування і яке було віддане як “викупна” ціна за батька Адама, а отже, і за всіх, хто потрапив у цей непослух батька Адама. Він не міг воскреснути з мертвих як людина, як людська істота, як плоть. Його плоть була віддана раз і назавжди за життя світу, за Адама і його рід (Євр. 2: 9; Мт. 20: 28; 1 Тим. 2: 6).

Але ніщо в цій постанові про повне віддання Його життя як “людини Ісуса Христа” не перешкоджало іншій постанові, яку передбачив Отець, а саме: в часі посвячення, коли Йому виповнилося 30 років, Він мав бути “зачатий знову” святим Духом до нової природи – духовної природи, вищої за людську. Ця духовна природа розвивалася, а земна природа нашого Господа день за днем приносилася в жертву на знак послуху плану Отця.

Нова природа, однак, була лише новою волею, духовно зачатим розумом нашого Господа, і повністю залежала від Його фізичного організму, і коли Він був розп’ятий, коли помер, то це мало вплив як на новий розум, так і на плотське тіло. Він, як і всі інші, не мав у шеолі ні мудрості, ні знання, ні роздуму.

Отже, воскресіння нашого Господа відбулося не як людини, а як духовної істоти – такої, якою Він був до того, як взявся за справу відкуплення людини й залишив славу, яку мав з Отцем перш ніж світ постав. Тільки тепер Його піднесене становище є ще вищим від того, яке Він мав раніше (Фил. 2: 9). Цього вчить апостол, коли говорить: “Умертвлений у тілі, а оживлений Духом” (Дерк.). Говорячи про вірність нашого Господа до смерті і славне звеличення, яке вона

принесла, апостол каже, що Він залишив славу Отця і прийняв вигляд раба, став плоттю, щоб перетерпіти смерть, – “щоб благодаттю Божою зазнати за всіх смерті” (Хом.).

Ставши подібним до людини, Він упокорив Себе аж до смерті, смерті хресної. “Тому й Бог повищив Його, та дав Йому Ім’я, що вище над кожне ім’я, щоб перед Ісусовим Ім’ям вклонялося кожне коліно ... і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос то Господь, на славу Бога Отця” (Фил. 2: 7-11; Євр. 2: 9).

Св. Петро після проголошення воскресіння нашого Господа з мертвих наводить різні цитати пророка Давида, показуючи, що воскресіння і майбутня слава нашого Господа були передбачені. Потім, доводячи, що Давид говорив це не про себе, а про Христа, він каже: “Мужі-браття! Нехай буде вільно мені сміло сказати вам про патріарха Давида, що помер і похований, і знаходиться гріб його в нас аж до цього дня”.

Факт його поховання свідчить про те, що плоть Давида зазнала тління, що Бог не визволив його від влади смерті, а гріб його є постійним пам’ятником не воскресіння, а його смерті, тління і надії на майбутнє воскресіння через Христа. Далі апостол показує словами нашого тексту, що Давид як пророк провіщав воскресіння з мертвих Христа, Який буде спадкоємцем престолу Ізраїлю та світу, як Бог об’явив це Давидові і як раніше об’явив Авраамові.

“Бог Ісуса Цього воскресив, чого свідки всі ми”, – сказав св. Петро, а далі послався на чудесну силу святого Духа, явлену в одинадцятьох апостолах, як на доказ того, що Ісус не тільки встав зі стану смерті, але що Він піднявся на висоту до Отця і зіслав святий Дух, прояви якого загально можна було помітити. Немовби для того, щоб підкріпити свій аргумент і довести, що Давид говорив про нашого Господа, а не про себе, апостол додає у 34-му вірші: “Не зійшов бо на небо Давид”. Отже, він пророчо мав на увазі Ісуса, Якого він представляв в образі і пророчо.

НАСЛІДКИ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТА

Як факт смерті Христа засвідчує Його любов і відданість до нас і те, що покарання за гріхи всього світу було повністю сплачене, так і Його воскресіння з мертвих на третій день запевняє нас, що Отець був задоволений жертвою, що справедливість прийняла її, а отже, можна буде справедливо звільнити весь світ людства від адамового гріха та всіх покарань і наслідків,

розбещеності і спадкових слабкостей, які дісталися нам через цей первісний гріх.

Бог може бути справедливим і водночас виправдати все людство від усього – від усіх гріхів, які є наслідком нашої первісної неповноцінності як роду, нашого розумового, морального та фізичного виродження. Воскресіння Христа ще більше запевняє нас, що Бог, Який не змінюється, здійснює грандіозний план спасіння, який влаштував спочатку, і апостол молився, щоб очі розуміння ранньої Церкви все більше і більше відкривалися на цей план, і вона могла осягнути з усіма святими [ЗНГ203] довжину, і ширину, і висоту, і глибину Божої любові, яка перевершує всяке розуміння.

Цей великий, широкий, глибокий і високий Божий план стосується кожного члена нашого занепаłego роду і містить благословення для нього. Як усі, хто в Адамі, розділили його покарання, так усі, хто матиме слухняну спорідненість з Христом, розділять у Ньому життя, яке Він забезпечив для людства. Поки що тільки Церква, тільки “Мала Черідка” має очі розуміння і вуха вдячності, відкриті для того, щоб зрозуміти ситуацію і оцінити Божу любов, яка перевершує всяке розуміння.

Ця “Мала Черідка” – як ми побачимо, якщо Господь дозволить наступної неділі, – матиме особливе воскресіння до духовних благ, благословень і становища, і з такого погляду разом з Господом у свій час роздаватиме благословення всьому світу людства.

Свій час, коли світ отримає свої привілеї воскресіння, буде в наступному віці, але це ми також залишимо для розгляду у наступному Господньому дні. Сьогодні ми маємо справу з фундаментальним фактом: що наш дорогий Відкупитель помер за наші гріхи і, як висловлюється апостол, “воскрес [третього дня] для виправдання нашого”. Благословенні наші очі й наші вуха, які бачать і чують тепер про благодать Бога! Особливе благословення приходить до всіх нас, хто таким чином раніше від світу дізнається про дорогоцінний дар, забезпечений смертю дорогого Відкупителя, і про те, що Він живе, щоб його дарувати. Дарування цього благословення світові вимагає обрання Церкви, класу Нареченої, щоб вона була співспадкоємицею з Ісусом у Його Небесному Царстві.

Зважаючи на цей чудовий результат – на те, як багато залежало від смерті Господа, а потім від Його воскресіння, і як багато залежить від

Його приходу у силі Його Царства, щоб вилити благословення, забезпечені Його смертю, – ми можемо надзвичайно радіти й славити Бога, що гріб більше не тримає нашого Учителя. Ми радіємо, що засови в'язниці смерті зламані, коли йдеться про Нього, і що незабаром вони будуть зламані, коли йдеться про Церкву, Його супутницю, і що наближається година, коли всі, хто перебуває у своїх гробах, вийдуть – звільняться або матимуть можливість звільнитися від пут смерті, а також від пут гріха, матимуть привілей визволитися з рабства тління на славну свободу Божих синів.

Не дивно, що далі, у тому ж розділі, в якому знаходиться наш текст, апостол – все ще обговорюючи це надзвичайно важливе питання воскресіння нашого Господа і його значення

для воскресіння Церкви й світу, – вказуючи на майбутнє виконання божественних обітниць, вигукує: “Тоді збудеться слово написане: Поглинута смерть перемогою! Де, смерте, твоя перемога? Де твоє, смерте, жало? ... А Богові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав!” – перемогу над гріхом, перемогу над смертю!

Останнє велике послання нашого Господа до Свого народу стосується тієї ж перемоги. Він триумфально промовляє: “І був Я мертвий [не просто мертвий на вигляд, а справді мертвий], а ось Я Живий на вічні віки. І маю ключі Я [право, владу] від смерті й від аду [гадес – гробу, або стану смерті]” (Об. 1: 18).

ЗНГ200 (1904 р.)

“ЇХ ПОВКИДАЮТЬ ДО ПЕЧІ ОГНЕННОЇ”

“Так буде й наприкінці віку цього. Пошле Людський Син Своїх ангелів, і вони позбирають із Царства Його всі спокуси, і тих, хто чинить беззаконня, і їх повкидають до печі огненної, буде там плач і скрегіт зубів”
(Матвія 13: 40-42).

Тих, хто не помічає, що ці слова є частиною притчі, хто вважає їх буквальною описом майбутнього покарання нечестивих, хто у своїй уяві, підкріпленій іншими місцями Святого Письма, які він не розуміє, вірить, що піч, вогонь і палення будуть тривати навіки, ця думка не тільки жахає, але й позбавляє будь-якого розумного уявлення про справедливість, а також про милосердя. Можна з упевненістю сказати, що жоден здоровий розум і жодне добре серце не буде схильне сприймати ці слова як буквальный опис того, що Небесний Отець влаштував для Своїх створінь, хіба що його з дитинства вводили в оману. На жаль, діти Небесного Отця серйозно спотворили Його характер! На жаль, наклепи були кинуті не тільки на Його характер, але й на книгу, через яку Він об'являє Себе Своему народові.

Сподіваємось, за Божою благодаттю, пояснити усім, що слова нашого Господа, які становлять наш текст, є розумними, справедливими й люблячими, якщо їх розуміти правильно, що вони не стосуються вічних мук, оскільки в них взагалі немає жодної згадки про муки чи вічність. Слід заздалегідь зауважити один момент, а саме, що ті, хто дотримується теорії вічних мук, зазвичай

стверджують, що бідні жертви йдуть у них відразу після смерті. Таким ми даємо хоча б певну міру втіхи, звертаючи увагу на той факт, що ніхто не буде вкинутий у цю піч при смерті, але, як сказано в записі, “наприкінці віку цього”. Ми сподіваємось показати, що вогняна піч, яка буде встановлена тоді, буде дуже схожа на вогняні випробування, які зараз випробовують, перевіряють і очищають справді посвячених Господніх святих; що це стосується присутності на землі періоду всесвітньої анархії, жахливих страждань, описаних пророком як “час утиску, якого не було від існування люду” (Дан. 12: 1).

ПРИТЧА ПРО ПШЕНИЦЮ Й КУКІЛЬ

Для того, щоб ми могли мати весь контекст перед очима, розгляньмо цілу притчу (вірші 24-30, 36-43). Господь називає її притчею про Небесне Царство і дає її не як представлення Царства в силі і великій славі, не як представлення тисячолітнього Царства, а як представлення Царства в його розвитку, показуючи, як клас Царства буде зібраний зі світу людей і підготовлений до прославлення, обіцяного наприкінці цього віку. Наш Господь дає зрозуміти, що це відбуватиметься за допомогою Правди, яка буде Божою силою. Господь Сам посіяв добре насіння – Євангеліє, послання Царства, – яке, впавши у добру й чисту землю, дало плід у тридцяті, у шістдесят і у сто раз, як показано в попередній притчі, хоча частина доброго насіння була заглушена терням і не принесла плодів з різних причин.

Наш Господь, посіявши насіння, залишив поле і пішов у далеку країну, на небо, залишивши Своїх слуг наглядати за ним. Апостоли були першими слугами, і поки вони жили, вони дбайливо пильнували інтереси пшеничного поля, щоб ворог не мав можливості запровадити фальшиві доктрини й тим самим посіяти фальшивий урожай, вплив якого буде душити й стримувати розвиток пшениці. Однак, коли апостоли заснули смертю, великий ворог, сатана, знайшов можливість і щедро засіяв пшеничне поле насінням куколю. Посіяні фальшиві доктрини дали чудовий урожай куколю, затінивши пшеницю і заглушивши її розвиток.

Такою є картина християнства, якою ми бачимо її сьогодні. Правди божественного Слова представлені в класі справжньої пшениці, який визнає, що умовами та вимогами спільності з Господом і майбутньої спадщини в Царстві є віра та послух: віра в дорогоцінну кров Христа, відкуплення, і послух Тому, Хто промовляє з небес, через повне підпорядкування своєї волі, часу, талантів – усього Господу та Його службі. Це і є справжня пшениця, і Господь знає тих, хто Його, в якому б куточку поля вони не знаходилися, бо до цього часу, всупереч слову і прикладу Учителя, пшеничне поле було розділене різними конфесійними загородами.

ХТО ТАКИЙ КУКІЛЬ?

“Прийшов ворог... і куколю між пшеницю насіяв”. Ніччю, у “темні віки”, наш великий противник, сатана, насіяв насіння неправди, яке надзвичайно швидко розрослося. Ми не повинні розуміти це так, немовби противник привселюдно насаджував аморальність, ідолопоклонство тощо, і не повинні очікувати, що кукіль – це аморальні, порочні люди, вбивці, злодії, азартні гравці тощо. Якби вони були такими, то небезпека для пшениці була б, мабуть, набагато меншою, оскільки зовнішня аморальність і неналежна поведінка призвела б до ще більшого відокремлення між ними й класом пшениці, і у них не залишилося б нічого спільного з пшеницею. Але ж ні! Омани, які прищепив великий противник, мали вигляд [ЗНГ319] побожності, але не мали її сили. Він запровадив на пшеничному полі суперницький клас, імітацію справжньої пшениці, і обман став настільки великим, що світ загалом, дивлячись на пшеничне поле, милується куколем і вважає поодинокі стебла пшениці, які бачить,

ненормальними, фанатичними, примарними та оманливими. Іншими словами, кукіль вдає найкращу пшеницю перед тими, хто не знає нічого кращого, тоді як справжня пшениця ставиться під сумнів.

Метод противника знеохочувати, знецінювати, душити й заважати росту пшениці був хитрим, гідним такого давнього майстра обману, яким, як ми знаємо, є великий противник. Чи вчив противник, що Бога немає? Ні, він вчив, що є три боги в одному, чого не навчав ні Господь, ні апостоли. Чи намагався він принизити Христа, стверджуючи, що Він був звичайною людиною, як і інші люди? Ні, навпаки, його вчення вплинуло на те, щоб ще більше прославити Спасителя, стверджуючи, що Він був кимось більшим, ніж сам казав про Себе, більшим, ніж Божий Син, – що Він був самим Отцем. Чи містили ці зерна неправди пропозицію не поклонятися Спасителю і Небесному Отцю? Звісно, ні! Вийшовши за межі того, чого навчали Ісус і апостоли, він створив так звані системи поклоніння, вівтарі, кадила, поклони не тільки Отцю та Ісусу, але й діви, апостолам і різним святим.

Насіння неправди, крім того, прищеплювало думку, що простота віддавання хвали в горішніх кімнатах, на берегах річок тощо, яку практикували Ісус і апостоли, є цілком недостатньою, і потрібно будувати великі храми, що велич будівель повинна бути такою, щоб це приваблювало синів цього світу і приводило їх до форми благочестя без його сили, без відродження святим Духом і прийняття в сім'ю Бога. Чи це вдалося? Озираючись довкола себе і беручи до уваги записи різних конфесій християнства стосовно кількості їхніх прихильників, які нараховують сотні мільйонів осіб, ми змушені сказати, що метод великого противника виявився надзвичайно успішним. Запропоновані ним фальшиві уявлення про християнство проросли й принесли мільйони куколю, так що Черідку справжньої Господньої пшениці наврог чи можна помітити в якійсь частині поля, а там, де її впізнають, то тільки задля Христа, задля Правди, тому що вона є вірною вченням божественного слова і такою ж, як були перші члени Церкви, – “нерозумною”, “сміттям... як тими викидками” (1 Кор. 4: 10-14).

ХАЙ РАЗОМ ОБОЄ РОСТУТЬ

Щоб показати, наскільки буйним буде ріст куколю, сказано, що слуги запитали господаря

пшеничного поля, чи не піти їм і не вирвати кукіль. Він відказав, що цього ніяк не можна робити, бо це означало б вирвати з коренем пшеницю, настільки кукіль переважав її кількостю, впливом і силою. Господь розпорядився не робити розділення до жнив. Так було протягом століть: правдиве і фальшиве росло поряд, а загальне ім'я “християнин” застосовували до всіх на кожній частині пшеничного поля. Пшениця і кукіль настільки схожі зовні, що людина, яка не знає відмінностей, не зможе відрізнити одне від іншого, і навіть той, хто знає про ці відмінності, повинен уважно придивлятися. Так і сьогодні номінальні християни, які в усьому світі займають високі офіційні посади, кафедри, а також головні місця в синагогах, вважаються зразками істинної пшениці. На додаток, ми не сумніваємося, що багато з них, зачатих цими неправдами, дійсно вважають, що вони є істинними, що вони є справжніми дітьми Царства, справжнім класом пшениці.

Різниця між пшеницею й куколем полягає в насінні. Перше є цінним, поживним, друге – порівняно безвартісним. Так і навчені Богом знають дійсну різницю між справжнім Божим святим і номінальним християнином: перший покладається на дорогоцінну кров Христа, повністю посвячений у своїх думках, словах і вчинках виконувати волю Учителя, прагне приносити плоди лагідності, терпеливості, довготерпіння, братерської доброти, любові у своєму серці й у поведінці з іншими. Другий має лише форму ввічливості, виховане наближення до Бога устами, коли серце далеко від Нього, і постійно виявляє дух гордості та мирських амбіцій, самолюбства, а часто й гірші прояви гніву, злоби, заздрості, ненависті, розбрату – діла плоті та диявола.

ВІДОКРЕМЛЕННЯ В ЧАС ЖНИВ

Тим, у кого склалося враження, що нинішні умови за задумом Господа триватимуть безконечно, слід звернути увагу на те, що ця притча вказує на наближення часу жнив разом з кінцем цього віку, коли Господь повністю відокремить справжню пшеницю від її імітації. Притча розповідає, що у відповідний час Господь пшеничного поля пошле Своїх слуг, щоб виконати працю відокремлення. Хоча в притчі вони декілька разів згадуються як “ангели”, з цього не виникає, що вся праця буде виконана невидимими духовними істотами. Безсумнівно,

вони будуть займатися жнивною працею, відділяючи пшеницю від куколю, але безсумнівно також, що Господь у цій, як і в інших справах, буде використовувати людські знаряддя для виконання відокремлення.

Наскільки ми розуміємо, ми зараз живемо в цей жнивний час, і ведеться робота з відокремлення. Правда, серп, – це не лише правда щодо духовних речей, які Святе Письмо представляє як “харч у пору”, даний вірним з Господнього народу в цей час випробувань. Вона складається також з інших серпів правди в руках інших женців, окрім святих, бо пам'ятаймо, що Господь допускає, щоб “гнів людський Його вихваляв”, і що решту того, що може зашкодити Його задуму, Він стримає. Якщо ми подивимося навколо, то побачимо вищих критиків з їхніми серпами, які збирають натовпи розумних людей; ми побачимо еволюційну теорію як серп, що збирає багато світлих умів; ми побачимо Християнських Науковців з їхніми серпами, які збирають натовпи; ми побачимо спиритизм у його різних формах, який збирає багатьох, і ми побачимо серп Теперішньої Правди, який збирає стиглу пшеницю і тільки її. [3HG320]

Яким буде врожай? Очевидно, як було пророко описано, частка тих, що потрапить під серпи неправди, буде як тисяча до одного, зібраного серпом Правди. І ми повинні пам'ятати, що женці куколю будуть збирати маси номінальних християн, особливо їхніх яскравих світил, бо Господь особливо інформує нас, що в “Малій Черідці”, яку Він збере і визнає Своєю в Царстві, буде небагато великих, небагато мудрих, небагато заможних, небагато знатних за мірками цього світу (1 Кор. 1: 25-28; Як. 2: 5; Лк. 12: 32).

ЗБЕРІТЬ МОЇХ СВЯТИХ

Говорячи через пророка про час жнив, Господь каже: “Зберіть до Мене святих Моїх, що вступили в заповіт зі Мною при пожертві” (Пс. 50: 5, Гиж.). “Вони будуть моїми, – говорить Господь сил, – в той день, що я готую, стануть моїм скарбом” (Мал. 3: 17, Хом.). Тут варто звернути увагу на кілька моментів.

Це збирання серпом Правди не має бути в нові конфесії, секти чи партії, а навпаки, має бути збиранням із сект, партій та конфесій до Господа, “до Мене”, до визнання того факту, що справжня Церква Христа має бути членами Його Тіла, з Ним як Головою, і що вони не мають права або повноважень більше ототожнювати

себе з колишніми тілами, чи конфесійними системами, які протягом століть видавали себе за тіла Христа, у той час, як існує лише одне Тіло Христа під єдиною Головою.

Ще один момент, на який слід звернути увагу, полягає в тому, що всі ці зібрані уклали з Господом угоду жертви. Це повністю відрізняє їх від пересічного номінального християнина, який наближається вустами, але не має ні пізнання Господа в серці, ні такого ж спілкування з Ним у серці. Такі люди не вступили у відносини угоди з Господом через Христа і не взяли на себе зобов'язання стати живою жертвою в Його службі. Вони не належать до того скарбу, який протягом усього Євангельського віку Господь відбирає і шліфує, припасовує і готує до слави й почестей Царства.

Ми щойно описали працю збирання врожаю на полі до Господа; потім йде збирання пшениці до клуні, до стодоли, яке представляє зміну в Першому Воскресінні від земних до небесних умов. Коли ця зміна відбудеться з усім справжнім класом пшениці, класом скарбу, “тоді праведники, немов сонце, засяють у Царстві свого Отця”, щоб благословити світ, принести царювання праведності, мир на землю, добру волю між людей (Мт. 13: 43; Лк. 2: 14).

ЗБИРАННЯ СНОПІВ КУКОЛЮ

Тут немає жодного натяку на в'язання пшениці в снопи, але дух в'язання в снопи здавна проявлявся серед класу куколю. Схильність, яку апостол називає тілесним розумом, здавна спонукала їх говорити: “Я – Павла, я – Аполлоса, я – Петра, я – Лютера, я – Кальвіна, я – Веслі” і т. д. і т. п. Природно, що під час жнив вони, тобто маси християнства, будуть зібрані в снопи. Дух в'язання в снопи сьогодні більш ніж будь-коли проявляється у великих об'єднаних домовленостях, які, як провіщає Святе Письмо, будуть досить успішними не тільки у створенні союзу християн, але й у фактичному придушенні будь-якої свободи думки в релігійних питаннях, щоб ніхто не міг купувати чи продавати без “знака звіра”, або числа його імені. Що тільки тим, хто ввійде в межі федерації та її союзників, буде дозволена будь-яка свобода щодо продажу на ринках правди та християнського знання.

Але ті самі вірші Писання показують, що цей тріумф організацій куколю буде лише коротким, що велика система, Вавилон, буде кинута раптом, як жорно, у море анархії та

заколоту, спустошення й утиску, фінансового, політичного та релігійного. Образ притчі, яку ми розглядаємо, дещо інший: Вавилон, після того, як вся стигла пшениця буде відокремлена, потрапить, як снопи куколю, у вогняну піч, у піч скорботи, якої світ ще ніколи не бачив. Французька революція з її жахливими сценами згадана у Святому Письмі як образ, як обмежена ілюстрація утиску, який, як можна очікувати, охопить номінальне християнство, як тільки клас пшениці буде зібраний у цей жнивний час.

В іншій притчі наш Господь під образом пшениці та полови зобразив юдейський народ і жнива, які були наприкінці Юдейського віку, а також відокремлення усієї справжньої пшениці від полови того віку, вкинутої до вогняної печі. Озираючись на вогонь, який палав як піч, поглинаючи юдейську державність, ми маємо обмежену картину того, чого можна очікувати в усьому християнстві тепер, під час жнив, наприкінці цього віку. Утиск, який прийшов на юдейський народ після завершення праці жнив, коли всі правдиві ізраїльтяни були ознайомлені з євангельським посланням, тривав кілька років, палаючи (приносячи утиск) з більшою чи меншою силою, досягнувши кульмінації в 69 році н. е. в жахливих подіях, які навряд чи можна символічно представити краще, ніж вогонь. Історія розповідає про голод, моровицю, анархію, що панували в Палестині, і особливо в її столичному місті, Єрусалимі, і про те, як в останньому було принесено в жертву понад два мільйони життів, а місто і храм були повністю зруйновані. Це ілюстрація того, що має статися з великим Вавилоном, номінальним християнством, і вона дуже добре пояснює, чому Господь використав як символ таку жахливу картину, як вогняна піч.

ПРИТЧА ПРО НЕВІД

У цьому ж розділі (вірші 47-52) згаданий загальний урок викладений з допомогою іншого образу, притчі. У ній вплив Царства (номінальна Церква) представлений як великий невід, закинутий в море і витягнутий на берег. Суть у тому, що цей невід ловив всіляку рибу протягом більш ніж вісімнадцяти століть, і що він не буде завжди знаходитися в морі, але врешті-решт буде витягнений на берег, щоб можна було вибрати потрібну рибу, а іншу – викинути. Витягнення невода на берег відповідає часу жнив, а перегляд і сортування доброї риби в кошики відповідає

збиранню пшениці до клуні, а викидання непридатної риби – спалюванню куколю. [ЗНГ321].

Ця притча завершується твердженням, дуже схожим на слова нашого тексту: “Так буде й наприкінці віку: ангели повиходять, і вилучать злих з-поміж праведних, і їх повкидають до печі огненної, буде там плач і скрегіт зубів”. Знову ж таки, зауважмо, що це твердження має конкретний час виконання, що воно не стосується чогось, що відбувалося протягом усього віку, а стосується певних умов, які переважатимуть наприкінці віку, під час жнив цього віку. Зауважимо, що тут немає жодного натяку на те, що піч, плач і скрегіт зубів будуть вічними, нескінченними. Всі думки такого роду походять з інших джерел, а не зі Слова. Знищення – це кінець нечестивих згідно з Божественним Законом, як читаємо: “Безбожних усіх Він понищить”; “Вони кару приймуть, вічну погибіль”; “Бо заплата за гріх – смерть” (Пс. 145: 20; 2 Сол. 1: 9; Рим. 6: 23).

ЖОДНОГО СПАСІННЯ ДЛЯ КУКОЛЮ

Чи можна припустити, що кукіль у цій вогняній печі, у цій печі страждань, до якої він увесь потрапляє, очиститься чи отримає якусь іншу користь від цих труднощів? Відповідаємо: ні. Як кукіль, усі такі будуть повністю знищені, бо кукіль – це імітація християнина, це ошуканець, це фальшивий, несправжній християнин. Як такі вони повинні бути знищені. Бог більше не дозволить нікому маскуватися під Божих святих, бо такі особи не знають і не люблять правди, і їхнє благочестя є лише формою. Усяке подібне спотворення і невігластво повинно припинитися і більше не існувати.

У притчі поле, земля – це світ людства; пшениця – це ті, хто піднявся зі світу, відокремився від світу і піднявся над землею, хоча все ще має коріння в землі і черпає з неї фізичну поживу для земних умов. Справжня пшениця визнає, що вона є Господнім народом, який живе у світі, вкорінений у ньому, але насправді не є зі світу, відокремлений від нього, піднявся над ним.

Натомість “кукіль” – це просто мирські люди, які мають добрі наміри. “З землі, земні”, вони ніколи не були зачаті святим Духом до новизни життя, до відокремленості від світу, і тому їхнє підняття зі світу, щоб наслідувати пшеницю, є обманом і фальшем, невизнаним і несанкціонованим Господом. Вогняна піч утиску, після того, як пшениця буде зібрана до клуні, повністю знищить їх як кукіль, повернувши їх

до їхнього початкового стану як частину землі, як частину світу людства. Як такі, вони будуть підготовлені до великих благословень, що придуть через прославлену Церкву до всіх родів землі – тисячолітніх благословень і славних нагод прийти до згоди з Богом, праведністю та правдою і зазнати повної реституції до всього втраченого в Адамі. Тоді їм доведеться прийняти рішення – бути за чи проти праведності. Вибір на користь праведності означатиме прийняття Господа, законів, правил і благословень Царства для їхнього піднесення; вибір проти Господа і праведності означатиме опір сприятливим умовам Царства і, врешті-решт, повне знищення Другою Смертю (Дії 3: 19-23).

УРОК, ЯКИЙ МИ ПОВИННІ ЗАСВОЇТИ

Окрім того, що ми позбуваємося плутанини “темних віків”, а отже, отримуємо виразніше уявлення про нашого Небесного Отця та Його милостиві плани щодо нашого спасіння, для нас, дорогі друзі, є уроки незалежно від того, чи ми належимо до класу пшениці, чи до класу куколю. Один урок полягає в тому, що багато куколю, високо шанованого серед людей, є гидотою в очах Господа, а інший – у тому, що декого з пшениці, кого вважають нерозумними й викидками, Господь вважає Своїм скарбом, і ми щораз більше повинні знати один одного не по плоті, а по духу, з Божественного погляду.

Хоча пшениця не може перетворитися на кукіль, а кукіль – на пшеницю, і один вид риби не може перетворитися на інший, проте номінальний християнин може стати справжнім християнином. Якщо хтось із вас жив удаваним християнським життям, не вважав себе грішником і не визнавав Ісуса за свого Відкупителя, Який віддав Своє життя як ціну викупу, ви повинні почати вже зараз і через прояв віри покаятися, виправитися і прийняти велике спасіння, дароване вам задарма як одяг, що прикриває ваші вади й недосконалість. Тоді укладіть угоду з Господом через жертву, посвячуючи час, таланти, вплив і все, що вам дороге й цінне зі всього земного, з радістю, вважаючи все це втратою і сміттям у порівнянні з неперевершеною відносин з Господом завдяки вірі зараз, і сподіваючись на зміну у Першому Воскресінні й на участь у великій праці Царства, яке незабаром має благословити світ.

Є урок і для тих, хто належить до класу справжньої пшениці. Вони повинні бути

уважними, щоб не переобтяжитися турботами цього життя, оманливістю багатства тощо і не стати безплідними, а отже, мало чим відрізнятись від куколю. Якщо ми – християни, що приносять плід у тридцять раз, то намагаймося по Божій благодаті приносити у шістдесят раз

або у сто раз добрих плодів, добрих благодатей і добрих служінь, які матимуть Божественне схвалення й принесуть нам остаточно слова Господа: “Гаразд, рабе добрий і вірний! ... увійди до радощів Пана свого”.

ЗНГ318 (1906 р.)

ВРЕГУЛЮВАННЯ ДОКТРИНАЛЬНИХ РОЗБІЖНОСТЕЙ ДІЙ АПОСТОЛІВ 15: 1-35

Заголовний текст:

*“Та ми віруємо, що спасемося благодаттю Господа Ісуса так само, як і вони”
(вірш 11).*

ПЕРІОД миру й процвітання, зростання в знанні й чисельності ранньої Церкви змінився періодом суперечок і розбіжностей в Антіохії. Павло і Варнава повернулися з місіонерської подорожі і звітували перед громадою, яка спонсорувала їхні витрати на дорогу. Усі разом, Церква і місіонери, раділи спільному служінню поганам. Справи дійсно були успішними. Та згодом з Єрусалиму, осередку Церкви, прибули деякі брати, євреї за походженням, які, побачивши, що християни з поган ігнорують обрізання, здійняли з цього приводу великий заколот, стверджуючи, що обрізання не спасає без Христа, так само як і Христове спасіння не діє без обрізання. Розуми багатьох були збентежені, і деякий час здавалося, що в Церкві можливий розкол. Але кращі поради взяли гору, і улюблені брати, Павло та Варнава, були послані до Єрусалиму як комітет, щоб порадитися з тамтешніми апостолами і старшими. Наш урок розповідає про цей з'їзд та його результати.

Відзначимо мудрість, яку проявили ці перші християни, що мали “дух здорового розуму”. У них справді була велика довіра до Павла й Варнави і розуміння того, що при їхньому служінні вони отримали великі благословення від Господа, а це суперечило думці, що без обрізання не можна достатньо заслуговувати на Божественну милість. Тому вони мудро допустили, що воля Господа з цього приводу очевидна і буде вказана через апостолів, про яких Господь сказав: “Що тільки зв'яжете на землі, зв'язане буде на небі, і що тільки розв'яжете на землі, розв'язане буде на небі”. Отже, від цих апостолів можна було очікувати, що вони знають і можуть порадити, чи буде обрізання обов'язковим для поган, як було для юдеїв, чи вони будуть звільнені від

цього обов'язку, покладеного на ізраїльтян – на всю родину Авраама.

ЄРУСАЛИМСЬКИЙ З'ЇЗД

У розповіді помітна велика пошана, з якою апостоли ставилися один до одного на з'їзді. Також помітно, що свої висновки в цій справі вони засновували на тому, що знайшли у Святому Письмі (Старому Завіті), а також на вказівках Божественного провидіння. Поступово, протягом кількох років, Правда ставала для них все більш виразною: що особлива милість Бога до юдеїв поступилася місцем загальній милості до людей з кожного народу, так що всі, хто вірить в Господа, хто приймає Його обітниці і посвячує своє життя в згоді з ними, можуть відтепер мати рівні привілеї та переваги з тими, хто мав єврейське походження. Вони знали про стосунки Угоди Бога з цим народом, і потрібен був час, щоб переконатися, що Божественний план зробив ще один крок уперед. Так само в кінці цього віку є багато тих, хто усвідомлює, що лише “Мала Черідка” була покликана, відгукнулася і принесла себе в жертву згідно з нинішнім Високим Покликом. Але їм важко зрозуміти, що наближається зміна устрою і що Бог має намір завершити працю цього віку для “вибраних” і започаткувати нову працю для нового віку, для невібраних, на благо “всіх поколінь землі”.

Висновки З'їзду викладені в кількох словах, а саме, що Бог визнав віруючих, які походять з поган, Своїм святим Духом так само, як Він визнав віруючих єврейського походження, “і між нами та ними різниці Він жадної не вчинив, очистивши вірою їхні серця” (Дії 15: 9). “Чого ще можна просити? Ці погани отримали всю Божу ласку, не потрапивши при цьому в рабство Угоди Закону. Чому ж, – мудро запитували вони, – ми повинні накладати на них ярмо, коли Бог не поставив такої вимоги?” Вони зрозуміли, що Угода Закону справді була ярмом. Більше того,

це було настільки важке ярмо, що ні вони, ні їхні батьки не могли його нести. Христос звільнив їх від ярма Угоди Закону. Чому ж вони повинні накладати його на братів, яким Господь його ніколи не давав?

Більше того, вони визнали, що в деяких відношеннях поганин, вільний від Закону, не підпадаючи ніколи під це ярмо, займав вище становище, ніж вони. Звідси твердження: “Тамі [євреї] віруємо, що спасемося благодаттю Господа Ісуса так само, як і вони [погани]”.

ВИСНОВОК У ЦІЙ СПРАВІ

У віршах 22-29 бачимо рішення апостолів у цій справі. Вони не тільки написали про нього, але й послали звіт через двох своїх довірених братів, Юду-Варнаву та Силу, разом з Павлом і Варнавою, щоб брати мали письмове та усне свідчення. Вони ствердили, що згадані ворохобні погляди не були погоджені з апостолами в Єрусалимі, після чого коротко підсумували, але не як Закон, а як “необхідне”, наступне:

- (1) стримуватися від ідолоських жертв;
- (2) і від крові;
- (3) і від задушеного;
- (4) і від розпусти.

Це не означало, що стримування від цих речей зробить їх християнами, бо ніщо інше, як віра в Христа, посвячення Йому і намагання ходити Його слідами, не може зробити їх християнами. Цими порадами щодо стримування вони стверджували: “Так ви добре зробите” – знайдете ці поради корисними для вас як послідовників Господа. Справді, апостол Павло переконливо підкреслював, що “Любов – виконання Закону”, тому що любов до Бога буде керувати життям щодо святості, а любов до ближнього – щодо земної справедливості. Наведені поради були необхідними для збереження спільності “Тіла”, яке складалося з юдеїв та поган з їхньою різною освітою і настроями. Не обговорюючи питання, чи може м’ясо, що продається на ринках, зазнати шкоди через язичницькі обряди, пов’язані з забиттям тварин, була дана порада утримуватися від нього, оскільки юдеї, безумовно, вважали споживання такого м’яса участю в язичницькому ідолопоклонстві, навіть якщо з ширшого погляду ідол, будучи нічим іншим, як деревом, металом або каменем, не міг ні принести користі, ні завдати шкоди їжі. Тим не менше, християнам з поган бажано було утримуватися від використання своєї свободи в цьому напрямку

з пошани до слабших братів, юдеїв і поган, які не були здатні так глибоко розмірковувати і чітко сумління могло бути уражене.

Подібна думка стосується і заборони на вживання крові. Для юдея вона була заборонена, і згідно з його угодою вона стала символом життя: споживання її означало відповідальність за відняте життя. Більше того, в образних церемоніях Закону заборонена кров використовувалася як символ, що представляв жертву за гріх, адже кров’ю здійснювалося поєднання за гріхи. Щоб підкреслити ці образні уроки, юдею було заборонено вживати кров. Можливо, існували й інші, санітарні, причини, пов’язані з цим, які нам поки що невідомі. Ці заборони ніколи не стосувалися поган, бо вони ніколи не були під Угодою Закону; але уявлення юдеїв про це були настільки глибоко вкорінені, що для миру Церкви було необхідно, щоб погани також дотримувалися цього. Під задушеною малися на увазі тварини, спіймані в пастку, кров яких не була пролита і не витекла, спричинюючи смерть, як того вимагав юдейський Закон щодо м’яса, призначеного для вживання в їжу. Це обмеження було необхідне для того, щоб погодити дві гілки духовного Ізраїлю – тих, що походили з юдаїзму, і тих, що походили з поган.

Якщо брати з поган не хотіли сперечатися і викликати розділення в Церкві, то вони, безсумнівно, були готові обмежити свою свободу в цих питаннях або пожертвувати нею. Четвертим обмеженням був “блуд”, що в перекладі з грецької означає “розпуста”. Важко зрозуміти, чому одну моральну заповідь потрібно було так відокремлювати від інших і поміщати в список з церемоніальними вимогами. Ми скоріше схильні запитати: чому не було включено богохульство, пияцтво, ідолопоклонство, перелюб, неправдиве свідчення, вбивство тощо? Чи маємо ми розуміти, що погани можуть чинити всі злочини, які не передбачені списком цього з’їзду, а лише мають пораду щодо м’яса, принесеного в жертву ідолам, або м’яса задушених тварин, а також щодо крові і блуду? Звичайно, ні. Навпаки, всі вимоги Закону включені в єдиний закон Нового Створіння – люби Господа і ближнього твого.

Любов закриває ідолопоклонство, лихослів’я, вбивство, крадіжку, неправдиве свідчення, перелюбство, але закон Любові не закриває цілковито пункти, що були перераховані Радою. Вони були необхідними, належними, і ми повинні визнати

повноваження апостолів “зв’язувати на землі” – що вони були так ведені у своїх публічних висловлюваннях, що не зв’язували нічого зайвого, нічого, що суперечило б Божественній волі. Тому ми вважаємо, що цих пунктів, доданих таким чином до Закону Любові, повинні дотримуватися всі духовні ізраїльтяни, бо вони представляють Божественну волю. Насправді майже все м’ясо, що продається на наших ринках, відповідає юдейським нормам, хоча багато юдеїв відмовляються визнавати це і їдять тільки те м’ясо, яке було перевірене і схвалене їхніми рабинами. [R4375].

Мудра поведінка принесла свої добрі результати. Запанувала згода, єдність духа, спільність між членами. Секрет цього полягав у тому, що

Господь був визнаний наглядачем над справами Церкви, а також Тим, Хто керував її поведінкою і спрямовував її шлях через призначені знаряддя – апостолів. Так само і сьогодні: коли серед Господнього народу панує чесність серця, розколи, поділи не повинні існувати. Слід шукати Господнього керівництва та настанов – Його Слова через апостолів. Більше того, Господу було угодно відтоді, як апостоли заснули, використовувати вірних братів у Церкві як вказівники, щоб вказувати правильний шлях, у згоді зі своїм Словом через апостолів і пророків. Для цього потрібні чисте серце, чесне сумління і смиренний дух.

R4374 (1909 p.)

“БО ВІН ЦЕ РАЗ НАЗАВЖДИ ВЧИНИВ”

“Що потреби не має щодня, як ті первосвященники, перше приносити жертви за власні гріхи, а потому за людські гріхи, бо Він це раз назавжди вчинив, принісши Самого Себе”
(Євреїв 7: 27).

ВИВЧАЮЧИ Послання до Євреїв, добре пам’ятати, що думка апостола не полягала в тому, щоб дати детальне пояснення образів Закону, а в тому, щоб довести юдеям, що поза первосвященниками і священниками Ааронового чину вони повинні шукати більшого Первосвященника нашого ісповідання (чину) і вищого священства, “царського священства”. У процитованому вище тексті св. Павло звертає увагу на факт, що не слід очікувати щоденного і щорічного повторення жертв Закону на вищому рівні, але що Єдиний Священик (Христос, Голова і Тіло) в одному позаобразному Дні Примирення виконує всю працю, яка запровадить повне прощення і примирення для всіх людей. Це в образі досяглося в одному Дні Примирення, і позаобраз цього Дня Примирення ще не закінчився. Він завершиться з кінцем цього Євангельського віку, коли останній член Тіла Христа постраждає з Господом, “доповнюючи недостачу скорботи Христової” (Кол. 1: 24).

Першою жертвою Дня Примирення був телець, який зображував людину Ісуса. Саме через це жертвоприношення і через акт посвячення наш Господь став Помазаником – “Первосвященником нашого ісповідання”. Як духовно

зачатий Первосвященик, наш Господь протягом трьох з половиною років приносив Себе, Свою людську природу, в жертву. Він завершив це жертвоприношення, зображене в тельці, Своєю смертю. Потім, як показано в образі, Він взяв кров тельця і увійшов у Святеє Святих, “щоб з’явитись тепер перед Божим лицем за нас” – “дім віри” (Diaglott).

В образі образний первосвященик, принісши першу жертву і застосувавши її кров за тіло (первосвященника) і свій дім (плем’я Левія), поклав руки на Господнього козла, заколов його і вчинив з ним так само, як з тельцем, за винятком того, що його кров, коли він входив до Святого Святих, була застосована по-іншому – за інших одинадцять племен, які представляли всі нації, народи, племена і мови людства.

Ці два жертвоприношення і цілком окреме кроплення їхньою кров’ю були частинами одного служіння Дня Примирення – “Він це раз назавжди вчинив”. Виразно бачимо дві смерті й два кроплення кров’ю за два різних класи, але вони були частинами одного примирення за гріх. Так само наш Господь під час Свого земного служіння вмирав щодня, але це була одна жертва, і ми, коли доповнюємо частку Його страждань, вмираючи щодня, є частиною Його страждань і жертви, яку Він все ще виконує в нас раз і назавжди. Це він робить один раз і більше ніколи не повторить. Усе жертвування такого роду закінчиться з цим віком – Він не прийме

більше членів Тіла Христа, жодних додаткових членів до “царського священства”.

Як ми вже неодноразово показували, першою жертвою в День Примирення була жертва нашого Господа, жертва Його власної плоті, людини Ісуса, а другою жертвою була жертва Його прийнятих членів – тих, які були виправдані Його кров’ю і посвячені на служіння Йому аж до смерті. Приймаючи їх, Господь приносить їх у жертву як частини, як члени самого Себе, і їхня кров (смерть) зараховується як частина крові Христа – “померли з Христом”. Це і є “Таємниця”, прихована від попередніх віків і поколінь. “Зарядження цієї таємниці” було дароване юдеям і поганам “Малої Черідки” покликаних, вибраних і вірних.

Наш Господь як Первосвященик поклав Свою руку на “козла Господнього” в П’ятидесятницю. У той час Його сила (рука) зійшла на Його послідовників, приймаючи їхнє посвячення і даючи їм суворі випробування як Його членам. Ці випробування, якщо вони їх вірно витримують, дадуть їм, згідно з Божественним планом, участь із Ним у Його божественній [R4398] природі й Царстві. Значення мають не страждання Церкви, а страждання Христа. Оскільки ми вважаємося членами Христа, “зосібна членами” Тіла Христа, нам дозволено бути Його членами на духовному рівні, розділяти славу і почесні нашого Голови. “Коли терпимо [з Ним], то будемо разом також царювати”. “Коли ми померли з Христом, то віруємо, що й жити з Ним будемо”.

Таким чином, страждання Христа, хоча в одному сенсі слова закінчилися на Голгофі, в іншому сенсі слова продовжуються в Його членах. Це “Таємниця” для багатьох. Страждання Христа все ще тривають, а Його вірні все ще доповнюють їх. Св. Петро каже нам, що про страждання Христа і про славу, яка має настати після них, говорили давні пророки. За стражданнями Ісуса Христа прийшло Його особисте прославлення, демонстрація якого відбулася в П’ятидесятницю; але слава, про яку йдеться в цьому тексті, ще не настала. Вона очікує завершення страждань Христа – страждань членів: “І коли терпить один член, то всі члени з ним терплять” (1 Кор. 12: 26). “Коли з’явиться Христос, наше життя, тоді з’явитеся з Ним у славі і ви”. Ми будемо прославлені разом, якщо будемо страждати з Ним як Його члени.

У юдеїв День Примирення був щороку з його жертвами, які постійно повторювалися з року в рік. Але в Христа є лише один позаобразний День Примирення, і коли його “кращі жертви” будуть принесені – коли великий позаобразний Первосвященик завершить справу жертвоприношення Себе, включаючи Своїх членів, – вже не буде більше страждань Христа, які хтось міг би доповнити. Тоді настане слава Тисячолітнього Царства. Гріхи всього світу будуть стерті, наскільки це стосується Бога, і Первосвященик нашого ісповідання буде Священиком на Своему престолі (Голова і члени) за чином Мелхиседека.

R4397 (1909 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.